THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 8 JANUARY 15, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

The Hope Of the Righteous Gladness

> The hope of the righteous shall be gladness, but the expectation of the wicked shall perish.
>
> Prov. 10:28.

The righteous and the wicked!

Deeply cutting antithesis, dividing men of the same human race, made of one blood and having all earthly things in common!

Causing a separation by a principle of division so severe and so fundamental that no earthly relation, however intimate, is able to bridge the chasm and effect reconciliation . . . .

Apply other criteria, classify men according to whatever different standard of judgment you will, and always there are underlying elements they have in common, uniting them into one family. Classify them as white and black, as yellow and red and you merely scan the surface; under that surface you will discover a common nature with common characteristics, common thoughts and desires, common ideals and aspirations, common hopes and disappointments, common joys and sorrows. Divide them into rich and poor, capitalists and laborers, strong and weak, great and common, noble and ignoble, altruists and egoists, religious and irreligious, — and always they will find common ground on which they seek one another and have fellowship with one another . . . .

But say: "the righteous and the wicked" and the dividing knife cuts through the tenderest ties, through the very roots of human life, leaving a breach that cannot be healed!

For, ultimately, the principle of division applied in this classification is GOD, the living God!

Righteous and *wicked* are terms that express what men are in their relation to the RIGHTEOUS. For, God is righteous, absolutely righteous, uncompromisingly righteous. He is very righteousness. For, He is good and there is no evil in Him. He is a light and there is no darkness in Him. And all His willing and thinking are unchangeably in perfect harmony with His adorably perfect Being. He is His own Criterion. And that Criterion is perfect Goodness. He wills Himself. He seeks Himself. He finds Himself. He delights Himself. He loves Himself. And this willing of Himself as the highest, as the only Good, is God's perfect righteousness! And this perfect righteousness is the standard of judgment He applies to His moral creatures. And according to that standard of judgment they are either righteous or wicked!

The righteous is right with *God*!

The wicked is perverse with relation to *God*!

Righteous is he, who by grace was set right with respect to the Righteous, so that he loves Him and seeks Him and wills Him with all his heart and mind and soul and strength. It is not he, who in the estimation of men is good and brave and unselfish and noble, for whom men raise monuments of glory, but he whom God judges to be in harmony with Himself. It is he that is an enemy of sin and of the unfruitful works of darkness, that stands opposed to iniquity; that, finding this power and guilt of sin within himself, is filled with sorrow after God, repents, humbles himself, cannot rest until he has found forgiveness with the Most High; that, thus repenting, found the Righteous in the face of Jesus Christ, was justified in His blood, found assurance of forgiving grace; that, being justified by grace freely, finds an inner delight in the law of God, a great joy in the keeping of His Word and a growing hatred of sin and all corruption; that, having this inner delight in the precepts of his God and finding another law in his members that wars against the law of his mind, so that he does what he would not and would not what he does, longs for the day of perfect deliverance, when the body of this death shall be no longer a

burden for him to bear and he shall be like Him, Whom he love, and dwell in the fellowship of His eternal tabernacle in perfection!

The wicked is not so . . . .

In his inmost being he is not right with God!

He may be brave and noble, he may divide his goods among the poor, he may be very "religious" in his way, making himself a god after the imagination of his own wicked heart, but God who is really GOD, righteous and holy, the absolute Sovereign, Who alone has authority to approach him with His unchangeable demand: "Thou shalt love Me!", — that God he does neither will nor love; with relation to that God he stands perverse. He is un-Godly!

And, being perverse with respect to the Righteous, he hates righteousness and loves iniquity. He is satisfied with his own sin. Though he may evince a sorrow of the world, though the wages of sin may be too hard for him to bear, too bitter to his taste the fruit of iniquity, yet, he is a stranger to the sorrow after God. He does not repent. He will not humble himself. And, pursuing the way of impenitence and the pride of his heart, he does neither find nor seek God in the revelation of Jesus. The Word of the Cross is foolishness to him . . . .

He will not do the will of Him that sent His Son into the world, that raised up Jesus from the dead!

And he walks in darkness.

The Word of God has no delight for him. For with all his worldly wisdom and nobility and charity he loves himself and is an enemy of God.

He walks in the lust of the flesh, the lust of the eyes and the pride of life.

He loves the world. The love of the Father is not in him.

His mind is enmity against God!

Righteous and wicked; men according to their relation to God!

Cutting antithesis!

Hope of the righteous!

With its equally strong antithesis in the expectation of the wicked.

For, the hope of the righteous shall be gladness, but the expectation of the wicked shall perish!

Indeed, strange and absurd though it may seem, even the wicked has his expectations, lives in constant expectation.

He is a child of time and the future is in his heart. In the past he cannot love, for the past is hopelessly beyond his reach. The present is but an infinitesimally small point of time, constantly moving onward, never resting, never retarding its progress, nor ever increasing its speed; never returning, always advancing, silently, continuously, mercilessly. And it compels man, whether he is righteous or wicked to move along with it; it drives him forward with a force irresistible; it urges him to look towards the future; he lives in constant expectation . . . .

But the expectation of the wicked, from its subjective side is natural, earthly, worldly; it is an expectation of the natural heart; and, as to its object, it is limited to the things of the world, of time.

It is an expectation that is motivated by the lust of the flesh, by the lust of the eyes, by the pride of life. For, such is all that is in the world. And all according to his individual character the expectation of the wicked clings to one object or another, yet, always the object lies within the scope of this world, apart from God, divorced from eternity. It never is sufficiently powerful and comprehensive to include death and the things that are beyond. Always just on this side of death, always within the scope of time and of the world, lies the object of his expectation. The man of pleasure looks forward to more pleasure; the man of money to more money; the man of business to greater and better business; the man of influence to more power; the man of self-ambition to greater glory; the child to adolescence, the youth to manhood, the man to old age, the old man counts his years, and as the years pass his days, and as the days fly by the hours, always living in expectation and always placing the object of his expectation in the world, just on this side of that last fatal second that will shut off his fleeting breath . . . .

Of that last second he hates to think. The darkness of death he will not and cannot include in the objects of his expectation . . . .

Rather will he, foolishly say to his house: thou shalt stand for aye!

All because it is the expectation of the wicked, of him that stands perverse with relation to the Righteous.

How radically different is the hope of the righteous!

It has its source, not in the natural heart, not in the lust of the flesh, or in the lust of the eyes, or in the pride of life, but in the principle of the new life unto which he is begotten again through the resurrection of Jesus Christ from the dead. Jesus is risen! He entered into the sphere of the perishing world, limited on every side by darkness and death; but He went on and through death He arose unto life incorruptible and eternal, glorious and heavenly! And the righteous is begotten again through His resurrection, received in his inmost heart the principle of that resurrected, that glorious and eternal life, with which the Lord arose from the grave. And from that principle of resurrection-life arises the hope of the righteous. It is the stretching forth of that new and eternal life to the final perfection with which it shall be revealed in the day of Christ, the Lord! . . . .

And as it differs from the expectation of the wicked in its subjective principle, so it differs with respect to its object!

For, it is the hope of the righteous, of him that is right with God!

And the chief object of his longing is God! And He being the highest object of the hope of the righteous, his longing reaches out for that state of final perfection in which he shall be delivered from the body of this death, from all sin and corruption, from all temptation and battle, and clothed with the white robe of righteousness and holiness and victory, to be with God forever, to enjoy His perfect fellowship, to know Him in His heavenly revelation, to see His face, to glorify Him and praise Him for the beauty of His grace forever and ever! His hope stretches itself in longing to that perfection of all things in which He shall see his Lord, that loved him even unto death, see Him in the full manifestation of His glory; in which he shall be in the company of the perfected and glorified saints and with them, in Christ their Lord, reign as priests and kings, washed in the blood of the Lamb, in the new heavens and the new earth in which righteousness shall dwell . . . .

The inheritance incorruptible and undefiled and that fadeth not away!

The city that hath foundations, whose builder and artificer is God!

The heavenly country!

It is a hope that is not of the world, neither for the things of the world.

It is a hope that does not lie, as far as its object is concerned, on this side of death and the grave!

A hope that is strong and wide enough to include death!

That is able to overcome death! That is more than victorious even over death! That must be realized through death!

Death is its servant, together with all things!

Blessed, living hope!

Gladness is the hope of the righteous!

Gladness it is even now, and gladness it shall be when its perfect fulfilment is realized.

And also in this respect the antithesis between the righteous and the wicked, between the hope of the former and the expectation of the latter, is complete. For, the expectation of the wicked shall perish, while the hope of the righteous is eternal joy!

Perishing in its very nature must necessarily be the hope of the wicked. For all that is not of God, but is of the world, passeth away and is vainer than vanity itself. Even in the present the expectation of the wicked, being fastened on the world and the things that are therein as its object, is constantly perishing. When the lover of pleasure expects and longs for more pleasure, the realized expectation leaves his soul empty and the future that becomes the present is as disappointing as the present that became the past. When he that covets the treasures of this world realizes his covetousness and piles up wealth, the fruit is a greedier lust after greater wealth still. The object of his expectation is a phantom, appearing real, perhaps, in the distance, but vanishing as soon as he stretches out his eager hand to appropriate it; yet always appearing again in the future, challenging and provoking pursuit by the wicked . . . .

Vanity of vanities, all is vanity!

For, in the vain imagination of his wicked heart, he that stands perverse in relation to God, loves the lie and pursues after it, the lie that the good is to be found apart from the Most High and in opposition to Him. He strives after the things of the world; and the world passeth away and the lust thereof . . . .

Hence, his expectation must also ultimately perish in outer darkness.

There is no expectation in hell!

In eternal darkness there is nothing to expect; every possible object of expectation there has vanished forever. Nor is there the act of expecting. Hell is hopeless; and eternal present of suffering. Despair. Weeping and gnashing of teeth . . . .

But the hope of the righteous shall be gladness!

It is gladness, an overwhelming gladness now, even in the midst of the suffering of this present time. For it is real. It is not based on the vain imagination of man, but on the eternal power of God that raised up Jesus from the dead. It depends for its ultimate realization, not on the ingenuity and wisdom and power of mere man, but solely on the will of Him that loved them with an eternal love for His name's sake, that ordained them unto glory, that centrally realized this glory in the exalted Lord, that is almighty and able to perform it even unto the end. The object of their hope is no specter, but an eternal reality. And the beginning of its realization, the foretaste of the heavenly joy they carry in their hearts. Their hope is gladness. By its power they rejoice in tribulation, are patient in suffering, despise shame and forsake the world . . . .

And it will be gladness!

For, it shall be realized through the coming of Jesus Christ in His glory. And all the joy they now experience in principle, of which they possess but the first fruits, shall then be fully realized!

Rejoice in the Lord, ye righteous!

For, gladness is your hope!

Joy unspeakable!

H. H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 1 Februari, 1933, om negen uur in den voormiddag te South Holland, Ill. Central Standard Time.

M. Vander Vennen, S. C.

EDITORIALS

Een Wonderlijke Schriftuitlegging

"Drie hoera's voor den predikant, die zich kan vermaken met kolfspel en kegelspel . . . . en voor het hoofd eener Zondagschool, die op een 'picnic" zijn jas weet uit te trekken en den jongens toont, hoe kopje-over te tuimelen!"

"Verbeeld u, zelfs kort geleden werd mij verteld van ouders, die hunne kleine kinderen alle spel op Zondag verbieden en dat in naam van de religie. Kunt ge u zulk een ijver zonder verstand inbeelden? . . . . Denk er toch om, dat gij zelf ook niet den geheelen dag aan godsdienst kunt denken en over godsdienst kunt spreken. En uw kind kan het ook niet. Geef hem toch de vrijheid om zijn eigen bezigheid te zoeken tusschen den morgendienst en de Zondagschool en den avonddienst. Zend hem niet naar deze of gene godsdienstige samenkomst in den namiddag. Ge zoudt hem een geestelijke slechte spijsvertering kunnen bezorgen, waarvan hij nimmer geneest."

"Haalt uw voetballen en rolschaatsen voor den dag, jongens en meisjes, en uw springtouw en luchtschepen en weet dat een groote God u gaarne ziet spelen."

"Stel u deze Joodsche jongens en meisjes voor in hun spel; niet met een 'laat ons krijgertje spelen', maar 'laat ons bruiloft spelen', of — o, heilige afschuw voor de 'vromen' — met een 'Kom aan, jongens, laat ons begrafenis spelen' . . . . Is het geen heiligschennis? De Heere dacht er blijkbaar niet zoo over . . . . Wat een menschelijke Zaligmaker is de onze! Gaat uw gang, jongens en meisjes, en speelt. Alleen maar houdt uzelf terug van hetgeen onrein en goddeloos is."

Wat dit alles beteekent, lezer?

Het behoort tot de uitlegging der Schrift en de toepassing dier uitlegging, zooals die den Christelijke Gereformeerden lezers werd geboden in *The Banner* van 2 Dec. 1932. De uitlegging en toepassing komen voor in de Zondagschoolles, zooals deze werd en elke week wordt verklaard door ZEW., den heer Jan Karel Van Baalen, predikant bij de Christelijke Gereformeerde Kerk te Twelfth St., Grand Rapids, Mich.

De Schriftgedeelten, waarvan bovenstaande een toepassing moet zijn, zijn Lev. 23:39-43; Neh. 8:9-18; Zach. 8:5; Matth. 11:16-19; Mark. 6:30-32; I Cor. 10:23-33.

Ik zal al deze Schriftgedeelten hier niet aanhalen. Lees ze slechts voor uzelf. Alleen dit. In Lev. 23 gaat het over het Loofhuttenfeest en wordt het den kinderen Israels gezegd, dat zij *den Heere* zeven dagen feest zullen vieren; dat ze zeven dagen vroolijk zullen zijn *"voor het aangezicht des Heeren, uws Gods"*; en dat ze dit feest zullen onderhouden, opdat "uwe geslachten weten, dat Ik de kinderen Israels in loofhutten heb doen wonen, als Ik hen uit Egypteland uitgevoerd heb; Ik ben de Heere uw God."

Dit is voldoende, om duidelijk te maken, wat ik bedoel, namelijk, dat de heer Van Baalen het eigenlijke van den te verklaren tekst niet heeft gezien. Hij heeft *Gods Woord* niet gezien en er een woord van menschen, een woord der wereld, voor in de plaats geschoven. Want wat is het eigenlijke van dezen tekst en van dien in Nehemia? Dit, dat de kinderen Israels, als Gods volk, feest moesten vieren om te doen gedenken. En waaraan moesten ze gedenken? Aan den Heere, hunnen God, en Zijne groote daden ter hunner verlossing. En daarom moesten ze vroolijk zijn voor het aangezicht des Heeren!

En wat heeft dit alles nu te maken met kolfspel en kegelspel, met kopje-over tuimelen op een picnic, met voetbal en touwtje-springen en rolschaatserij? Aan welke groote daden des Heeren denkt men, als men zich met die spelen vermaakt? Hoe is men vroolijk voor het aangezicht des Heeren bij al zulk spel?

Van Baalen had hier een schoone gelegenheid gehad om eens te wijzen op onze roeping, om bij al onze feesten den Heere en Zijne daden te gedenken. Hij doet dit echter niet. Inplaats hiervan stuurt hij onze kinderen op Zondag op straat met voetbal en springtouw, onze predikanten naar kolfspel-veld en kegelbaan, en laat hij hoofden van Zondagscholen hunne jassen uittrekken en kopje-over tuimelen.

Ik bied dit onzen lezers aan als een in den grond verkeerde Schriftuitlegging.

De Schrift brengt ons Gods Woord.

Ze is Openbaring voor Gods volk. Een licht op hun pad en een lamp voor hunnen voet.

Ze is geen algemeen advies om deel te nemen aan sport en vermakelijkheden.

Gods Woord is in bovenstaande verklaring niet te vinden.

Gevaarlijke Opvoedkunde

Nog op een ander element wil ik wijzen.

Ds. Van Baalen geeft in bovenstaande ook advies, en dat wel rechtstreeks aan onze kinderen, en dat wel over het zeggenschap der ouders heen.

Er zijn ouders, en ik denk er zijn er nog vele, die hunne kinderen op Zondag niet toestaan om zich over te geven aan allerlei spel en vermakelijkheid.

Deze ouders worden voorgesteld in bovengenoemde Zondagschoolles, als door een "mistaken zeal" gedreven, als te ijveren zonder verstand. Ze worden zelfs bespot in het "O, heilige afschuw voor de 'vromen'!" En dat niet alleen als ouders, maar ook als vromen. En

dan wordt den kinderen door den heer Van Baalen het advies gegeven: "Gaat uw gang, jongens en meisjes, en speelt. Haalt uwe voetballen en rolschaatsen maar voor den dag, jongens en meisjes, en uw springtouw en luchtschepen en weet, dat God u gaarne ziet spelen."

Nu is dit in de eerste plaats een zeer slecht advies. Ik ben het reeds in het geheel niet met Van Baalen eens, als hij, misschien naar eigen ervaring oordeelend, meent te kunnen poneeren, dat niemand den geheelen dag over den godsdienst kan denken en spreken. Zou Gods kind niet één dag in de week geheel en al kunnen wijden aan geestelijke dingen? Ik zeg u, dat het hem een genot is, dit wel te kunnen doen! Het is ook een zeer slecht advies, dat de ouders tusschen de diensten hunne kinderen maar hun eigen bezigheid moeten laten zoeken. Wat? Zouden de ouders ook op Zondag de gelegenheid laten voorbijgaan, om zelf ook eens met hunne kinderen te spreken over God en Zijn Woord? En zouden, in de weinige uren van den rustdag, onze kinderen de toevlucht moeten nemen tot voetbal en rolschaatsen, om zich niet te vervelen? Is er geene goede lectuur, ook voor onze kinderen, om te lezen? Kan er niet met de kinderen eens worden gesproken over de Catechisatie-les voor de week? Kunnen ze niet worden aangemoedigd om vriendjes en vriendinnetjes naar onze woningen te brengen? Kunnen ze niet zingen en blijde zijn? Och, de uren tusschen de diensten, met aftrek van dinner en supper zijn al zoo kort. En dan zou Van Baalen ons wijsmaken, dat ook die enkele uren nog niet kunnen worden gewijd aan de dingen van Gods Koninkrijk, door ons en onze kinderen? Hij zou onze kinderen de straat op willen sturen met voetbal en rolschaats en springtouw? . . . .

God behoede ons voor dit zoo ongeestelijke als onware advies!

Maar ook is dit advies slecht uit opvoedkundig oogpunt.

Ik zou, als ouder, mijn kinderen niet toelaten om eigen bezigheid te zoeken en in spel en vermakelijkheden den dag door te brengen; ik zou trachten, om met mijne kinderen zooveel mogelijk den dag door te brengen in den dienst des Heeren en ook hen hieraan te gewennen; en dan zou Van Baalen, of wie ook, mij daarover de les lezen ten aanhoore van mijne kinderen, mij als een domper voorstellen en bespotten om mijne "vroomheid" en "mistaken zeal" en tot mijne kinderen zeggen: "gaat uw gang maar, jongens en meisjes"?

Dat is al een zeer gevaarlijke opvoedkunde, want ze ondermijnt, ze tast rechtstreeks aan het gezag der ouders.

Van Baalen adviseert de kinderen van zulke ouders door *The Banner*, en dus op een afstand.

Dat is zijn geluk.

Ik zou hem niet aanraden, wat mijne woning betreft althans, om het ook eens te probeeren in persoon!

H. H.

Tot Heiligmaking Geroepen

Onafscheidelijk aan de rechtvaardigmaking verbonden is de heiligmaking. Ofschoon deze twee wel zijn te onderscheiden, toch mogen ze nimmer gescheiden worden. De onderscheiding is hoogst noodzakelijk, de scheiding even hoogst gevaarlijk voor leer en leven. De rechtvaardigmaking is juridisch, bestaat in eene rechterlijke daad Gods, die voortkomt uit loutere genade, die zich objectief realiseert in den dood en de opstanding van Jezus Christus, die den uitverkorenen voor God rechtvaardig maakt door het geloof; de heiligmaking is een geestelijk-ethische daad, eveneens voortkomend uit souvereine genade, in ons werkend uit Christus, die niet slechts uit de dooden is opgewekt, maar ook ter rechterhand Gods is, ook den Geest heeft ontvangen en een levendmakende Geest is geworden, en in dien Geest ook wedergekeerd is tot de Zijnen, om eeuwiglijk bij hen te blijven en in hen te wonen en te leven. De rechtvaardigmaking is de grond voor de heiligmaking; want van nature liggen wij niet slechts midden in den dood, maar we liggen ook *rechtens* gebonden in de macht der zonde en des verderfs; we hebben geen recht op de verlossing van de macht der zonde. Eerst moet de schuld betaald, eerst moet in de volkomen gehoorzaamheid van Christus de rechtsgrond gelegd voor onze verlossing, eerst moet God, Zijn Zoon zendende in de gelijkheid des zondigen vleesches en dat voor de zonde, de zonde veroordeelen in het vleesch, Rom. 8:3; dan eerst kan de Geest des levens in Christus Jezus ons vrijmaken van de wet der zonde en des doods, Rom. 8:2. Het is daarom van groot gewicht, dat deze orde niet omgekeerd worde, dat de heiligmaking niet voor de rechtvaardigmaking in de plaats worde geschoven, want wij worden niet gerechtvaardigd omdat wij heilig zijn, maar geheiligd omdat wij gerechtvaardigd zijn. Bovendien is de rechtvaardigmaking geen proces, maar een volkomene daad Gods, eene volkomene verandering van onzen staat; terwijl de heiligmaking wel volkomen ons geschonken is in Christus Jezus, ook wel in beginsel volkomen is in de wedergeboorte, maar toch in dit leven niet aanstonds den geheelen mensch volkomenlijk beheerscht, zoodat zij een proces doorloopt, hier bestaat in een voortdurend afleggen van den ouden mensch en altijd weer aandoen van den nieuwen mensch, die naar God geschapen is in kennis, gerechtigheid en heiligheid. Doch, ofschoon deze onderscheidingen van het grootste gewicht zijn, het is van niet minder beteekenis, dat de heiligmaking wordt voorgesteld als onafscheidelijk aan de rechtvaardigmaking verbonden.

Dit volgt reeds uit den aard en den inhoud van de rechtvaardigmaking zelf. Ze is een overzetten uit den *staat*, niet den toestand, der zonde als schuld, in den *staat* der volkomene gerechtigheid voor God. Doch ofschoon staat en toestand wel kunnen worden onderscheiden, gescheiden mogen ze nimmer. De overzet-

ting door een rechterlijk oordeel Gods uit den staat der schuld moet noodzakelijkerwijze gevolgd door eene overzetting uit den toestand der zonde in dien van heiligheid. Het einde moet zijn, dat de toestand volkomenlijk aan den staat beantwoordt. Naar zijn hoofdelementen en inhoud van gaven der genade is de rechtvaardigmaking die daad Gods, waardoor wij ontvangen de vergeving der zonden, de aanneming tot kinderen, recht op het eeuwige leven. Doch het ligt wel in den aard der zaak, dat het hierbij niet blijven kan. Een vergeving van zonden, die haar einddoel niet zou hebben in verlossing van zonde en volkomene gehoorzaamheid der liefde, zou ijdel en vruchteloos blijken. De aanneming tot kinderen, zal ze werkelijkheid worden en als zoodanig genoten worden, moet haar vrucht zien in de wedergeboorte tot het geestelijk-ethische kindschap Gods en in den wandel als kinderen voor Zijn aangezicht, in het smaken Zijner liefde en het wandelen in de liefde. En het recht op het eeuwige leven moet worden vervuld in de schenking van dat leven, dat juist hierin bestaat, dat wij den eenigen en waarachtigen God kennen en Jezus Christus, dien Hij gezonden heeft. Zoo is het reeds in den voorwerpelijken zin; de heiligmaking moet noodzakelijkerwijze op de rechtvaardigmaking volgen; de laatste roept om de eerste. Maar zoo is in onderwerpelijken zin het verband niet minder onverbrekelijk. Immers wordt de uitverkorene gerechtvaardigd door het geloof. Zonder een levend en zaligmakend geloof is de rechtvaardigmaking van den zondaar in onderwerpelijken zin niet denkbaar. Ofschoon dus de rechtvaardigmaking naar hare idee zeer zeker aan de heiligmaking voorafgaat, en gene de grond is voor deze, en ofschoon deze verhouding ook alzoo ervaren wordt voor het bewustzijn des geloofs, toch is Gods kind reeds wedergeboren en dus in beginsel geheiligd, eer hij ook maar zucht naar de vergeving der zonden en de gerechtigheid van Christus. De natuurlijke mensch hongert en dorst niet naar het brood des levens, komt niet tot een ware geestelijke kennis van zonde en de droefheid naar God, die eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid werkt, zoekt niet het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, zoekt nooit zijn toevlucht in het bloed van Christus. Doch juist daarom roept ook in subjectieven zin de rechtvaardigmaking om de heiligmaking. Wie door het geloof om vergeving riep, roept door datzelfde geloof ook om verlossing van de macht der zonde; wie door het geloof de aanneming tot kinderen greep, grijpt door datzelfde geloof ook naar de volle geestelijke-ethische realiseering van het kindschap; wie door het geloof verzekerd is van het recht op het eeuwige leven, kan niet rusten, eer hij het volle, rijke, eeuwige leven volkomen deelachtig is geworden. Wie geen behoefte heeft aan verlossing, heeft ook de vergeving der zonden niet; wie de begeerte niet kent om volkomen als kind te wandelen voor Gods aangezicht, heeft nimmer de genade der aanneming gesmaakt; wie geen behoefte kent aan heiligmaking is nooit gerechtvaardigd door het geloof.

De noodzakelijkheid der heiligmaking volgt in den diepsten grond der zaak uit God, Die Zijn volk geroepen heeft en roept tot Zijne gemeenschap. Zijt heilig, want Ik, de Heere uw God, ben heilig! is het telkens weer in de Schrift herhaalde woord, dat op deze Goddelijke noodzakelijkheid der heiligmaking ons wijst. Zoo was reeds Gods Woord tot Israel onder de oude bedeeling. En zoo is het niet minder onder de bedeeling der genade. Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemel is, volmaakt is! Matth. 5:48. Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, zoo wordt ook gijzelven heilig in al uwen wandel. Daarom dat er geschreven is: Zijt heilig, want Ik ben heilig. I Petr. 1:15, 16; vgl. Lev. 11:44; 19:2; 20:7. In de heiligheid Gods in verband met de roeping Gods ligt dus de noodzakelijkheid voor de heiligmaking van Gods volk. God is de heilige. En bij Hem is de heiligheid die deugd, waardoor Hij met geheel Zijn goddelijk bestaan en leven, Zijn verstand en wil, Zichzelven volmaaktelijk is toegewijd, Zichzelven als het hoogste goed zoekt en vindt, bedoelt en openbaart in al Zijne werken. Wel volgt hieruit, dat God afgescheiden is van de zonde, want Hij is een licht en er is in Hem gansch geen duisternis, Hij is te rein van oogen om de zonde te aanschouwen, Hij toornt verschrikkelijk tegen de zonde en is een verterend vuur. Doch in positieven zin is Gods heiligheid toch Zijn eeuwig-volmaakte Zelf-toewijding. Maar juist daarom moet ook Gods volk heilig zijn. God heeft hen geroepen en Hij is de Heilige. Hunne roeping kan nooit een andere zijn dan uit de duisternis tot het licht. Tot heiligmaking zijn ze geroepen. Ze zijn bovendien niet alleen door den Heilige, maar ook tot Hem geroepen, geroepen om van Zijn partij te zijn, om in Zijn verbondsgemeenschap te staan, om toonbeelden te zijn in het midden der wereld van Zijne genade, om Zijne vriendschap te smaken en eeuwig in Zijn huis te wonen. En dit is zonder de heiligmaking niet mogelijk. Zonder de heiligmaking zal niemand den Heere zien. Juist de reine van hart is zalig, omdat hij God zal zien. Want dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, dat God een licht is en gansch geen duisternis in Hem is. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij en doen de waarheid niet. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden, I Joh. 1:5-7. En gelijk in God de heiligheid die deugd is, waardoor Hij met geheel Zijn Wezen en Goddelijk leven alleen zichzelven is toegewijd en zoekt, zoo is in ons de heiligmaking die genadedaad Gods, waardoor wij alzoo verlost worden van de macht en het verderf der zonde, dat wij met hart en ziel, met verstand en wil en alle krachten Gode toegewijd zijn, Hem zoeken en Zijne geboden bewaren om die te doen. En door die positieve genadedaad Gods staan ook wij afgescheiden van de zonde en de wereld, antithetisch tegenover de macht der duisternis.

De Schrift leert dan ook zeer nadrukkelijk, dat het kind van God metterdaad geheiligd is in beginsel, dat God hem ook voortdurend blijft heiligen, en dat hijzelf geroepen is naar de heiligmaking te streven met al, wat in hem is. Want wij zijn der zonde gestorven, hoe zullen we dan nog in haar leven, Rom. 6:2. Iets, dat niet zoo te lezen is, dat de zonde in ons gestorven is, want dat is juist niet het geval, zooals we later meer in den breede hopen te zien; veeleer is het tegendeel waar. Maar wel wil het zeggen, dat er in het binnenst van ons hart een radikale omzetting heeft plaats gehad en dat wel in betrekking tot onze verhouding tot de zonde, zoodat, waar wij eertijds der zonde *leefden*, haar zochten en beminden, haar dienden en in haar dienst ons genoegen hadden, wij thans haar gestorven zijn, zij in ons geen gewillige dienstknechten meer vindt, die hunne leden stellen tot dienst der ongerechtigheid tot ongerechtigheid. Immers zijn ze met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook zij in nieuwigheid des levens wandelen zouden, Rom. 6:4. Zij zijn naar hunnen ouden mensch met Christus gekruisigd, het lichaam der zonde moet teniet gedaan worden; zij zijn met Christus gestorven en daarom zijn ze der zonde dood en Gode levende in Christus Jezus onzen Heere, Rom. 6:6, 8, 11. Zij zijn vrijgemaakt van de zonde en Gode dienstbaar gemaakt en daarom hebben ze hunne vrucht tot heiligmaking en het einde het eeuwige leven, Rom. 6:22. Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft hen vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods, Rom. 8:2. En zij zijn niet in het vleesch, maar in den Geest, zoo anders de Geest Gods in hen woont, Rom. 8:9. Zij waren wel hoereerders en afgodendienaars, overspelers en ontuchtigen, dieven en gierigaards en dronkaards en lasteraars en roovers, maar zij zijn afgewasschen, geheiligd en gerechtvaardigd in den naam van den Heere Jezus en door den Geest onzes Gods, I Cor. 6:10, 11. Want de apostel oordeelt, door de liefde van Christus gedrongen, dat, indien één voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn; en Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelven zouden leven, maar Dengene, die voor hen gestorven en opgewekt is. Zoo dan, indien iemand in Christus Jezus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden, II Cor. 5:15, 17. Die van Christus zijn hebben het vleesch gekruist met de begeerlijkheden, Gal. 5:24. Zij zijn immers ook Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat zij in dezelve zouden wandelen, Eph. 2:10. En zij hebben uitgedaan den ouden mensch met zijne werken en aangedaan den nieuwen mensch, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, die hem geschapen heeft, Col. 3:9, 10. Zij zijn uit God geboren, en een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet; hij kan zelfs niet zondigen, want hij is uit God geboren en zijn zaad blijft in hem, I Joh. 3:9.

Gods kind is dus in beginsel geheiligd en vrijgemaakt van de zonde en hare overheerschende macht. Maar niet minder leert ons Gods Woord, dat God altijd doorgaat met hen te heiligen tot Zijnen dienst. Want het is God, die in hen werkt beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen, Phil. 2:13. Zij zijn immers ook ranken van den waren Wijnstok, Christus, en leven niet onafhankelijk van Hem, maar alleen door Hem en uit Hem. Zij moeten in Hem blijven, want gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen zoo zij in den wijnstok niet blijft, alzoo ook zij niet, zoo zij in Hem niet blijven; en zonder Hem kunnen zij niets doen, Joh. 15:4, 5. Het is alleen, omdat zij in den Geest zijn, omdat door dien Geest Christus in henlieden is, dat zij Gode kunnen behagen, Rom. 8:8-10. Zij kunnen slechts door den Geest de begeerlijkheden des vleesches ontkomen, want het vleesch begeert tegen den Geest en de Geest tegen het vleesch en deze staan tegenover elkander. En zij worden door den Geest geleid als kinderen Gods, Gal. 5:16-18. Daarom houdt de apostel ook niet op de gemeente te gedenken in zijne gebeden, opdat zij van den God van onzen Heere Jezus Christus mogen ontvangen den Geest der wijsheid en der openbaring in Zijne kennis, verlichte oogen des verstands, opdat zij mogen weten, welke zij de hoop van Zijne roeping, Eph. 1:16-18. En hij buigt zijne knieën voor hen tot den Vader van onzen Heere Jezus Christus, opdat Hij hun geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijnen Geest in den inwendigen mensch, opdat Christus door het geloof in hunne harten wone en zij in de liefde geworteld en gegrond mogen zijn, Eph. 3:15-17. Immers zal Hij, die het goede werk in hen begonnen is, het ook voleindigen tot op den dag van Jezus Christus, Phil. 1:6. En de apostel roemt: Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vleesch leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft en Zichzelven voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:20. Hij, die hen roept, is getrouw, die het ook doen zal en de God des vredes Zelf zal hen geheel en al heiligen en hun geheel oprechte geest en ziel en lichaam onberispelijk bewaren in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, I Thess. 5:23, 24.

En zoo eindelijk leert de Schrift ook, dat Gods volk geroepen is zelf naar de heiligmaking te streven en te wandelen waardiglijk de roeping, waarmede zij geroepen zijn. Want, waar het God is, die in hen werkt beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen, daar zijn zij geroepen hunne eigene zaligheid te werken met vreeze en beving, Phil. 2:12. Zij worden vermaand om hunne lichamen te stellen tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is hunne redelijke godsdienst, Rom. 12:1; om der wereld niet gelijkvormig te worden, maar veranderd te worden door de vernieuwing huns gemoeds, opdat zij mogen beproeven welke

de goede en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij, Rom. 12:2; om geen ander juk aan te trekken met den ongeloovige, want de gerechtigheid heeft geen mededeel met de ongerechtigheid en het licht heeft geen gemeenschap met de duisternis, Christus stemt niet samen met Belial en de geloovige heeft geen deel met den ongeloovige. Zij zijn de tempel des levenden Gods en hebben de belofte, dat God in hen wonen zal. Daarom is het hunne roeping zich af te scheiden en uit het midden van hen te gaan en niet aan te raken hetgeen onrein is, II Cor. 6:14-17. Dewijl zij dan deze beloften hebben, zoo is het hunne roeping om zichzelven te reinigen van alle besmetting des vleesches en des geestes en de heiligmaking in de vreeze Gods te voleindigen, II Cor. 7:1. Zij moeten afleggen aangaande de vorige wandeling, den ouden mensch, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding, en aandoen den nieuwen mensch, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid, Eph. 4:22-24; navolgers Gods zijn als geliefde kinderen en in de liefde wandelen, Eph. 5:1, 2; als kinderen des lichts wandelen, beproeven, wat den Heere welbehagelijk zij en geen gemeenschap hebben met de onvruchtbare werken der duisternis, Eph. 5:8-11. En dat alles, opdat zij mogen zijn onberispelijk, oprecht, kinderen Gods, onstraffelijk te midden van een krom en verdraaid geslacht, Phil. 2:15. Want hiertoe zijn ze immers ook uitverkoren en met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus gezegend, opdat zij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde, Eph. 1:3, 4.

Zoo legt dus de Schrift nadruk op de noodzakelijkheid en werkelijkheid der heiligmaking van Gods volk in het midden der wereld. Zij zijn in beginsel geheiligd, gereinigd en afgewasschen; zij hebben reeds uitgedaan den ouden mensch en aangedaan den nieuwen mensch; zij zijn uit God geboren en met Christus gekruisigd en vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Zij worden ook nog steeds versterkt door genade, leven alleen en voortdurend uit den Geest, worden geheel en al geheiligd en bewaard door God tot den dag van Christus; en God zelf volbrengt het goede werk, dat Hij in hen begonnen is. En zij voleindigen ook zelf de heiligmaking in de vreeze Gods, bewaren zichzelven van de smetten des vleesches en des geestes, werken hunne eigene zaligheid met vreeze en beving en strijden den goeden strijd des geloofs tot 't einde toe, opdat niemand hunne kroon neme. Hoe deze verschillende zijden van onze heiligmaking zich tot elkander verhouden, is een vraag, die we meer in het bijzonder moeten behandelen en beantwoorden, indien nu maar eerst vaststaat, dat de Heilige Schrift metterdaad zoo de dingen betreffende onze heiligmaking voorstelt.

H. H.

The works of man inherit, as is just,
Their author's frailty, and return to dust.

Our Church Order

In my previous essay attention was called to the fact that article 6 is not clear in that it does not state by whom the minister to serve in the institution is to be called. Strictly speaking, all that the article requires is that the Spiritual Advisor to serve in institutions of mercy or otherwise be a minister of the gospel. This is so true that the Christian Reformed Synod of 1918 deemed it necessary to stipulate that "Spiritual Advisors for institutions shall be called by a neighboring church in consultation with the respective board."

To discover the meaning of this article the thing to do is to face the question what its original, unmodified form meant to express or to stipulate. This can be known by a study of the original in the light of the circumstance from which it sprang. The article in its original, unmodified form reads: "Persons engaged in the ministry of the Word in the mansion of any ruler or baron shall be properly and lawfully called as the others, subscribe to the Confession and the Church Order, and appoint the ablest of the group they serve to the offices of elder and of deacon." This original plainly reflects the historical circumstance that occasioned its drafting. As my former writing on this matter informed, the Prince of Orange had appointed his own chaplain for his family and personnel. Later on not only barons but boards of institutions of mercy and of hospitals followed the Prince's example. The family and personnel (the persons employed in the service of the baron, etc.) of such a lord, now supplied with a minister of their own, would worship by themselves and thus set themselves off from the neighboring church as an independent religious organization. The result was that the Reformed churches of this early period were facing the question what stand to take in respect to these court and hospital churches. These early Reformed synods (the synods of Dordrecht, 1578, and of Middelburg, 1581) by ruling as they did, declared by implication that these so-called court churches, if they wished to be recognized as congregations, must properly organize by placing themselves under the care of an ordained minister of the gospel and under the rule and care of ordained elders and deacons chosen from their own number. The real issue then was whether such a so-called court church that refused to properly organize by choosing itself office-bearers should be called and dealt with as an autonomous congregation. And the stand taken by these first synods was that a court church, if it would be recognized, should properly organize. Herewith these first two synods had by implication declared that a lord, etc., together with his family and personnel had a right to organize and thus bring themselves to the fore as an independent, autonomous congregation having independent existence over against, and alongside of the other churches comprising the denomina-

tion. It cannot very well be denied that such a group has this right. Whether the group should exercise this right depends upon its size and the circumstance wherein it finds itself.

The question now is, whether the following synods that ruled on the matter at hand were of the same convictions as these first synods. As a result of the failure of these following synods to clearly express themselves on the matter, the question last put must remain unanswered. It cannot be known for certain what stand was here taken. Joh. Jansen wrote: "Is zulk een hof-, gasthuis- en weeshuiskerk een zelfstandige kerk naast en tegenover de kerk of dezelfde plaats? De Synode van Dordrecht, 1578, bedoelde dat wel, want zij bepaalde, dat 'uit den alderbequaemsten des Hofghesins Ouderlingen ende Diakenen' gesteld moesten worden. Maar de latere synoden lieten deze bepaling uit het artikel weg en lieten daarmee ook de gedachte, dat elk gezin, elk hof en elk gast- en weeshuis een eigen kerk, met een eigen kerkeraad kon inrichten, blijkbaar los." "*Blijkbaar* los," wrote Jansen. It is not certain therefore whether the synods following relinquished the idea. The fact that they dropped the clause "set from the ablest of the court household elders and deacons" does not prove that their stand differed from that of the first synods.

This original ruling of Reformed synods of 1578 and 1581 as revised by later synods is the article 6 of our Church Order. And so it appears that exactly what this article as revised was meant to assert cannot be made out with certainty.

The issue now had become whether the family and personnel of a baron or the personnel and inmates of institutions should be allowed to constitute themselves independent and autonomous congregations having existence alongside of the other Reformed churches. As was said, it cannot be made out for certain whether art. 6, as revised, was meant to forbid this. However, the present "Gereformeerde" churches of the Netherlands and the Christian Reformed churches of America clearly take the stand that this should not be allowed. This is evident from the ruling of the Christian Reformed Synod of 1918 quoted above and from what Rutgers wrote:

"Voor den dienst des Woords, enz., in gestichten is de wijze van beroeping, enz., geregeld in art. 6 van de K. O.; volgens welke bepaling zulk een beroeping geheel als elke andere te behandelen is; zoodat het bestuur van zulke gasthuizen, enz., wel iemand kan kiezen, institueeren en onderhouden, maar de kerkelijke qualificatie en beroeping toch komen moet van den kerkeraad ter plaatse, en de beroepene dan predikant wordt bij die kerk, met speciale aanwijzing voor den dienst in het gesticht, volgens de door dat bestuur gegeven instructie . . . . "

It is plain that the view of art. 6, *as now being explained,* is that the group connected with the institution can form no autonomous church. For if art. 6, as now construed, allowed this, the group would not be under the necessity of appealing to the neighboring consistory for an ordained minister, but could itself call. However that the article requires that the Spiritual Advisor be an ordained minister of the gospel must imply that the latter functions in the capacity of his office in respect to the group for whom he cares, that thus the reciprocal relation is that of pastor and sheep. But here a question arises: If the group served constitutes no autonomous congregation, how can the Spiritual Advisor in respect to this group function in the capacity of ordained minister. This, of course, is permissible only if the group belongs to and forms a part of the neighboring congregation or, which amounts to the same thing, has been placed under the care of the neighboring consistory.

It is also plain that there is no essential difference between article 6 as it is now being construed and the original ruling of the Reformed synod of 1578. According to the original ruling the group to be served was required to constitute itself a properly organized congregation. This the article as now interpreted forbids. Instead it requires that the group form a part of the neighboring congregation. But irrespective of this difference, there is essential agreement. The one as well as the other insists that the Spiritual Advisor be an ordained minister of the gospel. According to both, therefore, the group served is a flock, members of the church institute in respect to which the Spiritual Advisor can function in the capacity of ordained minister of the gospel.

A final question is to which institutions the article can apply. And the answer: only to such whose inmates and personnel are people of the same faith who belong to the neighboring church. Such a group, assembled with its consistory (the consistory of the neighboring congregation) for public worship (in the institution) is the congregation of Christ. For such an assembly only, the minister engages in the ministry of the Word. Unto this assembly he can dispense the sacrament.

It stands to reason that to so-called neutral institutions this article does not apply. For the Spiritual Advisor connected with a neutral institution cannot function in the capacity of minister of the Word called and ordained by the neighboring church.

For a so-called neutral institution is one whose inmates are people of diverse faiths ready to take offense of the sermon agreeing with a specific creed. In an institution of this kind, the neighboring church faithful to its confession, could not through its organ, the ordained minister, engage in a public ministry of the Word. The minister could not attend to the duties of his office as a personage connected with the institution in the capacity of Spiritual Advisor. Such a state of affairs, of course, would not prevent the pastor of the neighboring church from attending in private to

the spiritual needs of his members confined in the institution.

There are very few institutions of mercy, hospitals and asylums in our land to which art. 6 applies, that is, few institutions having use for Spiritual Advisors who are ordained ministers of the Word.

Prof. Heyns finds in article 6 some grounds for his pet view that the office instead of inhering in the local church or congregation in which it was instituted, cleaves to the person of the office-bearer so that when he leaves the brotherhood that called him, he takes his office with him. This, so it is maintained, is what the article by implication teaches, namely, that "a person having received ecclesiastical ordination was regarded as not losing the competency or qualifications (ambtsbevoegdheid) even f engaged in the ministry of the Word for the benefit of the institution of mercy or otherwise" (Heyns, *Kybernetiek*, p. 86). This statement is true. But the question is why such a person retains his qualifications (ambtsbevoegdheid). And the answer: for the very and sole reason that as minister of the gospel he continues to belong to the neighboring congregation that called him and engages in the ministry of the Word in respect to a group (the inmates of the institution) that belongs to the neighboring church. The truth of the matter, then, is this: the Spiritual Advisor continues in office for the reason that the tie that binds him to the neighboring church remains intact and not because the office cleaves to his person. And whereas the inmates belong to the neighboring church, the Spiritual Advisor as minister of the gospel functions in respect to a brotherhood that called him. Fact is, that if the inmates, assembled for public worship (in the institution) do not comprise a congregation of Christ, the Spiritual Advisor cannot as an ordained minister of the Word engage in an official ministry of the Word in respect to that assembly.

In fine art. 6 cannot be quoted in support of the view that the office cleaves to the person of the office-bearer. The consensus of opinion among authorities on Reformed Church Polity is that this view is thoroughly Romish. Wrote Dr. H. Bouwman: "Door de wijding wordt een priester uitgenomen uit en verheven boven het geheel des volks, en ontvangt de macht om de sacramenten gereed te maken en uit te reiken. Wel kan iemand alleen als priester in een parochie fungeeren . . . maar de algemeene priesterlijke macht, om de heilige dingen te bedienen, kleeft aan den persoon des priesters. Waar de priester is, daar is de kerk, want zij is virtueel in hem aanwezig. De Gereformeerden echter erkennen geen inklevende roeping. Het ambt hangt niet aan een algemeene opdracht of wijding, maar berust op een wettige roeping door een plaatselijke kerk, aan wien God ambten en bedieningen gegeven heeft" (Bouwman, *Gereformeerd Kerkrecht*, p. 431). What Bouwman here exposes as Romish is exactly Heyns' view, to wit: (1) The general priestly authority to engage in the ministry of things holy cleaves to the person of the priest or office-bearer; (2) The right to perform the duties belonging to the office springs not from the call as extended by the local congregation but rises from a general mandate that issues from the denomination of churches. "Het ontvangen van ambtsbevoegdheid," wrote Heyns, "ligt in de zending, en deze geschied door de kerk (the denomination of churches) die haar aan de classis heeft opgedragen" (*Kybernetiek*, p. 82).

Article 7

No one shall be called to the Ministry of the Word without his being stationed in a particular place, except he be sent to do church extension work.

The historical circumstance that gave rise to this article is known. In the first period of Reformed Protestantism seceding priests and other persons styling themselves evangelists, would tour the country preaching whenever there was opportunity and for any assembly whose audience could be gained. There was an indisposition on the part of these persons to be associated with a certain church and thus to be tied down to a definite place. Even before the Reformation when the Christian Church was still exclusively Roman Catholic itinerent priest, called "walking Levites," were going about dispensing the sacraments to crusaders, hunters, merchants and other travelers.

With a view to the above-cited practice, the Synod of Dordrecht, 1574, ruled that such "walking" or "vagabond" preachers be examined by the classis and in case of successful issue of examination, attached to a distinct brotherhood. Exactly how the connection between such a preacher and the local group of believers was formed cannot be definitely determined. It seems as if a delegation of the Classis would present the examinee, whose examination had been sustained, to the various groups in the need of ministers. This action on the part of the classis was equal to a declaration that the "traveling preacher" was found capable of holding a charge. The *preacher* was then given to whatever group desired him. By this action, it seems, an initial connection between the *preacher* and the local group was set up. Whereas at the time of the forming of this connection, the group was usually found to be in an unorganized state, classis would advise it to organize, that is, to choose itself elders and deacons and permanently own or claim its pastor. This latter action may perhaps be construed as constituting the lawful calling by the consistory and the deacons (art. 5).

The ruling of Dordrecht, 1574, was adopted by the following Synod (Dordrecht, 1578). But the Synod of Middelburg, 1581, was of the conviction that the article was too rigid. There might be need of a limited number of such itinerent ministers. There were Reformed

churches whose members, when persecution had threatened, had scattered. The scattered sheep needed to be gathered and reorganized. There was still other work to be done by the itinerent minister. There was need for a preaching of the gospel in territories where the yoke of Rome had not yet been cast off. Those who would break with the mother-church needed to be gathered and organized. For all this work the ruling made no provision. So the Synod of Middelburg changed the article, so that it read: "No one noe stationed in a particular place shall be allowed to engage in circuit preaching without the consent and authority of Classis or Synod." This modification declares by implication that Classis and Synod might authorize ministers to engage in work of the above description. But the ruling of the Synod of 's-Gravenhage, 1586, is more to the point. It defines the task of the itinerent minister as consisting: (a) in caring for refugee-churches without a consistory and prohibited by the circumstance of their being persecuted churches from calling a minister; (b) in gathering and organizing believers who had seceded from the Roman Catholic church.

So, then, the article was so modified as to allow the churches to attend to the aforesaid duties. But with the exception of those engaged in work of the above description, ministers of the gospel must be stationed in a particular place, shepherd the flocks that call them.

Gradually the refugee-churches disappeared. This circumstance led the *Gereformeerde* Synod of Utrecht, 1905, to remove from the ruling in question the clause having a bearing on these churches. The other clause "to gather believers . . . . " was retained by this assembly and applied to heathen mission. The article as it appears in the revised Church Order of the Christian Reformed churches reads: "No one shall be called to the Ministry of the Word, without his being stationed in a particular place, except he be sent to do church extension work." From the mass of regulations appearing under this article, it would seem as if the term "Church extension work" applies to Home missions only.

There is an important principle of church government lying at the basis of this article: The office was instituted by Christ not in a denomination of churches but in the local brotherhood. To express it otherwise, not the denomination but the local church is the brotherhood, that by itself is seen as the complete and autonomous manifestation of the body of Christ. The minister of the gospel is vested with an office that inheres in this local community of believers. By this body only he is called and from it he receives his mission. To this body he belongs; this body only he is in duty bound to shepherd. Not to the aggregate of churches comprising the denomination, but to this body only does he sustain the relation of minister of the Word. True he has the right to engage in the ministry of the Word in respect to any church belonging to the denomination. But this right does not repose upon the circumstance that he is vested with an office that resides in the denomination but rises from the invitation extended to him by the consistory under whose auspices he for the one day preaches. The invitation may be extended and excepted because of the denominational tie. Such being the state of matters, the minister of the Word is stationed in a particular place. The only exception is the missionary minister. It is the Pope of Rome who teaches that the institute extends beyond the local church. To him *the church* is the sum-total of local communities of believers. Over this whole he rules as chief bishop. To this whole he sustains the relation of spiritual father. And those under him, the clergy, are so ranked as to constitute a veritable pyramid whose apex is the pope.

A word about the form in which the article was cast. The reading, "No one shall be called to the ministry of the Word, without his being stationed in a particular place" could, it would seem, be improved upon. The present reading smacks of a system — the bishop system — foreign to Reformed principles of church government. The implication seems to be that the person or group of persons who calls is one; and that the group to which the called one is joined as pastor is another; that the minister is "stationed in a certain place" by an authority other than the church to be shepherded. The expression "stationed in a certain place" is not above reproach. Strictly speaking, a minister is not "stationed in a place" but called to the office by a particular church. We therefore would state the matter thus: "The aspirant to the office of minister of the gospel shall be the pastor of and shepherd that flock only that called him, except he be sent to do church extension work." The present phraseology of art. 7 reflects an abnormal practice. In that first period of Reformed Protestantism unorganized groups of believers instead of being advised to organize and call a pastor would be provided with a pastor by the classis.

G. M. O.

ATTENTIE

Daar de Classis den eersten Woensdag in Februari vergadert te South Holland, verzoeken wij vriendelijk van iedere kerkeraad om het getal afgevaardigden, die logies begeeren, even op te geven, en ook waar, en wanneer zij hier denken te arriveeren, zoodat wij daarin regeling kunnen maken.

Alle correspondentie moet gericht worden aan het onderstaande adres.

Namens de Commissie,

A. Poortenga,

Box 195, Lansing, Ill.

Los Angeles, California

(Here follows a very interesting and ably written letter from our "baby-sister" in Los Angeles. I am sure our people will be glad to read it and will rejoice with the Prot. Ref. Church of the Far West in the blessings they testify to receive. People have frequently inquired of undersigned whether he had not heard from the congregation recently organized there. They are deeply interested. They will read eagerly and rejoice. The congregation is small, in fact, the author of this letter reports it to be smaller than we had figured. Figuring individuals, a family that was sure to come with them, I figured nine, Rev. Vos wrote of ten families. As matters stand Mr. Zoetewei's report is correct. Essentially this does not make any difference. They are growing spiritually. Let us remember them before the throne of grace.

Simultaneously with this contribution I received a personal letter expressing a strong note of rejoicing in the truth from another member of the same congregation. The letter contains the promise of a contribution for the S. B. Let us have it soon, brother! We like to hear from you! H. H.)

The fact of our organization having been stated by our esteemed editor and the introduction speech presented by our consulent, Rev. G. Vos, it appears in order that Los Angeles speaks for herself, to acquaint the church at large, through The Standard Bearer, with the most recent addition to the Protestant Reformed Church.

If you have the desire to hear about Los Angeles, we assure you that such a desire is reciprocated by us; for here we are, seventy-five miles away from the nearest Protestant Reformed Church.

Now that we have been established for about ten weeks it seems to most of our people that, although we were not affiliated with you in fact, yet at heart we were one with you.

There is no longer anything strange about being referred to as "Protestant Reformed", or, as others say, "of Hoeksema's church."

It was last May, I believe, that a number of our present members traveled to Redlands to hear Rev. Hoeksema preach for the people over there.

We were delighted, — what a treat, and what a message! So nourishing and inspiring.

It was worth the drive of 150 miles to hear the Word of God presented and again to realize that the Word is *the living Word.*

But we left with somewhat of a sigh for it was clearly impossible to come every week that distance to hear a couple of good sermons.

And to have preaching like that in Los Angeles seemed out of the question.

Besides, the thought was present that, perhaps, we just happened to hear a couple of the real good sermons.

With that experience behind us we would journey home assured that "it was good for us to have been there for the Lord was with us."

Those trips to Redlands (for we went several times) might well be compared with a journey through the desert with an oasis at Redlands to refresh our weary souls with the water of Life.

When Rev. G. Vos was in Redlands as Classical Supply some of our people went to hear him and were pleasantly surprised to learn that it was not merely a question of listening to Rev. Hoeksema in order to hear a good sermon; not at all, our experience was that the Word of God presented in its fullness nourishes the souls of those hungry for the Truth, no matter who proclaims it.

Still, there was the 150-mile automobile trip.

Yes, we felt at home with the people of the Protestant Reformed Church in Redlands, but our real home was in Los Angeles, at least geographically.

Throughout the months between May and October we often reflected upon the quality of the preaching we had heard, and, naturally, were pleased to learn that Classis had considered it advisable for Rev. Hoeksema to labor in and around Los Angeles to determine the feasibility of organizing a Protestant Reformed congregation.

What would the result be? This was the question uppermost in our minds.

As we watched the audience at the different meetings our hopes sank, even though at one service the attendance was well over the hundred mark.

But it is quite impossible to establish a congregation consisting of just curious folk.

It certainly appeared that there was not sufficient love for the truth of God's Word to warrant establishing a congregation.

At the most there were seven families sufficiently interested in the proclamation of the full counsel of God, to band together as one people.

Only seven families and such hard times. No rich people either, just working people, and some of them unable to obtain work.

But the Lord willed differently for Los Angeles.

Rev. Hoeksema consented to organize the brethren and sisters.

This was officially accomplished on the evening of October 24, 1932.

With 26 charter members the First Protestant Reformed Church of Los Angeles was established.

In view of the strategic position of Los Angeles every effort would be exerted to provide Los Angeles with the services of an ordained minister to assist in the development of the congregation.

Within three weeks various meetings were organized, as Men's Society, Young People's meeting and Catechism class.

The parents of the children have the satisfaction of knowing that their children, in their early years are taught the fundamentals of Scripture.

With joy we are able to work with them secure in the knowledge that we are building upon a foundation which man cannot remove.

The men of the congregation also organized to work to the upbuilding of one another in the truths of Scripture as expressed in our Standards, and as delivered to the Church throughout the ages.

In their meetings there is a thirst for knowledge, a searching for the riches of God and a humble determination to be living witnesses for the Lord.

In a city as Los Angeles, where every type of ism is represented and has their shrine, it is essential that the people of God are able to discern between unadulterated truth and the mixture of truth and error.

The young people, after a few preliminary meetings, organized to acquaint themselves with, and be better founded in, the Reformed truth and to promote the spiritual welfare of its members.

The coming generation, the fathers and mothers of tomorrow, must have a thorough understanding of God's Word to be able to cope with the modern misrepresentations applied to Scripture.

California . . . Los Angeles . . . a Protestant Reformed congregation way out there?

To many people the mere mention of California arouses a strong desire to visit this much talked of state.

The state with the Pacific as her Western border, with her snow-capped mountains, with her palm covered valleys, with her orange groves, with her fig trees, and lemons, and peaches and apples and grape-vineyards.

It is quite impossible to properly describe the beautiful scenery of our state.

But let us take a trip (in our imagination) to a spot not far away from Redlands, where we have a good sample of the scenic beauty of Southern California.

Let's travel to Big Bear Lake.

Big Bear Lake is about 40 miles East of Redlands and is situated amongst the mountains.

We ascend from an altitude of about 1,300 feet above sea level (Redlands) to an altitude of about 10,000 feet above sea level.

On either side of you are mountain peaks where the snow never melts, while looking due West your eye gazes into space upon the valley which leads into the Pacific Ocean.

Behind you is a mountain pass which leads into the Mojave desert.

Traveling down the mountain passages you first come to Redlands, situated practically against the foothills, with its thousands of orange trees and its groves of majestic eucalypti trees and its ever alluring Smiley Heights.

A beautiful little city at the gateway to the mountains.

Proceeding further West from Redlands we soon come to the desert country, not a desert in the sense that it is a dry and weary land, oh no, this desert has been reclaimed and now is covered with grape-vines stretching seemingly endlessly across the land.

Here the Sierra mountains stand in the background with Mt. Baldy towering far above the other mountain peaks.

Leaving the desert behind we again enter into an area of orange trees and walnut groves which extend for several miles along the roadside.

We travel through the cities to Pomona, Walnut, Puente and El Monte and still, before you realize it, you are within the city limits of Los Angeles, the city of over one million population.

Imagine, out of one million people about thirty belong to the Protestant Reformed Church.

Within a radius of thirty miles from Los Angeles there are scores of smaller cities.

This section of the country has been a mecca for thousands of people from every state in the Union.

Amongst these thousands are many people of Holland extraction.

About fifteen miles from Los Angeles there are several large settlements of Hollanders.

There you have Bellflower, Hynes, Clearwater, Artesia, Santa Ana and Long Beach.

With the exception of Long Beach these communities are largely composed of people engaged in the dairy business.

While Rev. Hoeksema was here in October several lectures were held in Bellflower with a very good attendance.

The interest aroused could not be properly followed up at that time; although it was evident that several families were interested in our cause.

This locality presents a wonderful field of missionary labor.

In this section is found a love for the Church, for the Christian School, and for spiritual things in general which must partly, perhaps mainly, be attributed to the large number of settlers which have come here direct from the Netherlands.

The Los Angeles consistory has endeavored, with the aid of Rev. H. Veldman, to keep in touch with the people in the Bellflower-Hynes-Clearwater district.

These efforts are being continued with the assistance of Rev. A. Cammenga.

Speaking of these two brethren who have labored here as "Classical Supply" we express our appreciation and gratitude to the congregations which have co-operated with the Classical Committee to supply Los Angeles with their services.

Rev. Herman Veldman was the first appointee. He has given valuable assistance in getting the congregational activities under way, and with him we might observe the Sacrament of the Lord's Supper in our midst.

Rev. G. Vos has assured us of his co-operation at

any and at all times; in fact, he has also filled in as Classical Supply at different times.

Last Sunday, Christmas Day, we enjoyed the opportunity to worship with Rev. Cammenga of Rock Valley, Iowa.

Immediately after the holidays he will take charge of the Men's Society and the Young People's Society.

During Rev. Cammenga's stay we expect to do considerable work within the congregation as well as contact with the people who visit our services.

The Classical Committee is to be commended for their wisdom in giving Los Angeles constant services of an ordained minister.

We believe that the future will justify the wisdom of their policy.

It is a matter of experience and history with other Protestant churches here-abouts that reading services are not advisable in a city of this size and offering such a divisity of temptations.

To maintain the interest in, and assure as much as humanly possible the growth of, a young congregation in this city, the services of an ordained minister are not only desirable, but absolutely necessary.

You also will realize that Los Angeles occupies a strategic position in the far West; especially for work contemplated in Southern California.

This is an immense field.

The best man obtainable could work constantly, always keeping busy to propagate the Reformed truth.

In fact, the field is too big for one man. The distances are so great that a man who had his own congregation to care for, besides doing constant field work, would not be able to do justice to either.

During Rev. Hoeksema's stay here, both he and Rev. Vos worked hard to get in touch with the people with the result that at the end of five weeks people began to find out that the Protestant Reformed Church was working in this locality.

Los Angeles' congregation looks hopefully to the future, working and praying that our own congregation may firmly established first in spiritual virtues and finally abound in missionary effort.

Bearing in mind that also those things are in the Lord's hand we look forward to the time that we may extend a call to one of God's servants to "come over and help us" for the field is great, the need still greater that a laborer should work in God's vine-yard in Southern California.

You have already co-operated with us. We shall continue to need your assistance in prayer, in offerings, in sacrifice for the Kingdom of God.

May the Lord make us all equal to the task before us as members of the Protestant Reformed Churches.

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Los Angeles, California,

James Zoetewey, Clerk.

December 31, 1932.

De Kennisse Gods

XIV

(Slot)

I Cor. 13:12.

De kennis, die we nu van God bezitten, is, naar het woord van den Apostel, slechts ten deele. Wij zien in den spiegel het *beeld* van Hem, die ons de verlichte oogen des verstands gaf, doch dat beeld is God Zelf niet. Wel is er licht, veel licht zelfs, zooals ons dat uit het Woord tegenstraalt, maar heerlijk, veel heerlijker, zal het aanschouwen der volmaaktheid zijn, wanneer we het aangezicht zullen zien van Hem, Dien we alsdan zullen kennen, gelijk ook wij gekend zijn. Het licht van den kriekenden morgen is het schijnsel der zon, doch de zon zelve nog niet. Eerst dan, wanneer de zon ten volle aan den horizon verschijnt, zien we haar en breekt het licht ten volle door en worden de voorwerpen voor ons oog duidelijker. Het vage, waardoor we de dingen niet recht konden onderscheiden, krijgt alsnu belijnden vorm. Het geheel biedt een prachtig perspectief. De voorwerpen, alsmede hunne onderlinge samenhang, staan als één harmonieus geheel voor ons. De zon die opging, doet door haar licht en warmte den laatsten nevel wegvlieden. Het werd ten volle dag en de gemeenschap, met de ons omringende schepping, kwam opnieuw tot stand.

Zóó zal straks de Zonne der gerechtigheid het licht van den eeuwigen morgen volkomen doen opgaan, alle nevels verdrijvend, het duister opklarend, om ons de volle werkelijkheid te doen aanschouwen, van wat de spiegel ons als in een beeld bood. Aldus leert het ons de Schrift en het is de verwachting der kinderen Gods.

Dat vele vragen opkomen, waarop wij het antwoord moeten schuldig blijven, ligt voor de hand, en we zullen ons wel wachten om het te doen voorkomen alsof met enkele nietszeggende woorden, die moeilijkheden uit den weg zijn te ruimen. Het volmaakte der eeuwige toekomst is zoo onuitsprekelijk heerlijk en groot, dat het alle verstand zeer verre te boven gaat. Immers, wanneer we eenigszins ons een voorstelling er van trachten te vormen, betrappen we er ons zelf op, dat, in de voorstelling omtrent de toekomstige heerlijkheid, deze niet veel meer is, dan de voortzetting van ons aardsch bestaan.

Natuurlijk, zonder zonde.

Intusschen, is dit wezenlijk niet verschillend van de heidensche gedachte omtrent een betere wereld, of een hooger bestaan, of betere toestand, òf, ook wel, van de verwachting gelijk die wordt aangetroffen bij sommige heidenen, die, onder anderen, na het sterven hun hoop hebben gericht op de eeuwige jachtvelden.

Dezelfde gedachte ligt ten grondslag aan de troos-

telooze leer van het Chiliasme, dat vooral in onze dagen, meer dan ooit te voren, vele volgelingen telt. In hun scheiden en splitsen van wat bijeen hoort, gevoelt ge telkens weer dat men niet zoozeer voor het eindelijke der hemelsche heerlijkheid een oog heeft, maar dat het einde een terugkeer is naar het vroegere en dat er een terugwerkende kracht openbaar wordt, die opnieuw den draad, voor tijd en wijle verbroken, weer vast bindt. Het eigenlijke werk Gods ligt al voor eeuwen stil en wordt aan het einde hervat. Niet de vervulling van beide, Oud en Nieuw Testament in de consumatie aller dingen, doch een terugkeer tot de bedeeling der schaduwen, wordt het hoogtepunt geacht van gansch deze bedeeling. Van een voortgaande, naar het einde schrijdende openbaring, die de kennis der kerk verrijkt, is geen sprake, omdat de nieuwe bedeeling slechts iets bijkomstigs is en slechts tijdelijk wordt ingeschoven, opdat het 't middel mag zijn voor den terugkeer van het oude. Dat oude was oogenschijnlijk nabij de verdwijning, doch leeft alsdan weer in al zijn pracht en kracht op. vlak voor het einde van gansch de historie, om ons dan eigenlijk het groote plan Gods te doen zien. Aldus krijgt ge niet één groot middelpunt, God in Christus en de Kerk van alle eeuwen daaromheen gegroepeerd, doch een gemeente ergens in de lucht, zonder Hoofd, en een betrekkelijke gelukstaat op een zeer klein deel der aarde, te midden van zonde en schuld en vijanden die dit alles trachten te bederven, en te midden van dit alles Christus als Koning in het heilige land, strijdende en overwinnende de Hem omringende machten en alles eindelijk en ten laatste uitloopende op het einde aller dingen, waarin niet de eenheid, doch de gedeeldheid hoogtij viert. Dat wij Hem zullen zien, aangezicht tot aangezicht, naar het woord van den Apostel, en kennen gelijk ook wij gekend zijn, heeft in zulk een beschouwing geen plaats.

Komen we wat dichter bij huis dan krijgt ge dikwijls de meest eigenaardige dingen te hooren, zelfs wel uit den mond van Gereformeerde predikanten. Wij beluisterden eens een begrafenis-predikatie (en het is vooral bij zulke gelegenheden waar het eigenaardig gezegd wordt) waarin als een der hoogtepunten werd aangehaald, dat spreker alreeds een vrouw en eenige kinderen, alsmede een deel zijner gemeente in den hemel had, reden waaromo, de hemel ook hem aantrok. Men kan dan ook niet aan den indruk ontkomen, dat de hemel een soort verlengstuk van de aarde is. Alles gaat in het hiernamaals op den ouden voet voort, behalve dan, dat de zonde er niet meer zijn zal.

Is echter het hoogste in ons leven de verheerlijking van onzen God, dan is er de begeerte om ons rekenschap te geven van de vraag: Hoe zal ons kennen, want zonder welbewuste kennis kan er van het grootmaken Gods geen sprake zijn, daar zijn? Als antwoord op die vraag sta dit wel allereerst op den voorgrond, dat het volmaakte kennen niet mogelijk wordt, doordat er eene verandering van de zijde Gods plaats grijpt. Ik, de Heere word niet veranderd, èn, bij Hem, van Wien alle volmaakte gift is afkomende, is geen verandering, of schaduw van omkeering.

Hij is en blijft de Onveranderlijke, eeuwig en altoos. En zooals Hij de Onveranderlijke is, zoo is en blijft Hij de Ondoorgrondelijke. Het kennen zal dan ook nooit voor het doorgronden den plaats inruimen. Wel zal er een toenemen in die volmaakte kennis zijn en een steeds dieper indringen, waardoor we hoe langer hoe meer verrijkt worden, zonder einde. De kennis zal een eeuwige verlustiging zijn in den Eeuwige en het zal wezen een dieper inblikken in het volmaakte.

Dat al het aardsche en tijdelijke een einde neemt ligt voor de hand. Het aardsche en tijdelijke was het bijkomstige en mocht slechts dienen om hooger doel te bereiken. Reden waarom een terugkeeren naar en tot het aardsche Paradijs ten eenenmale uitgesloten blijft. Van den eersten Paradijsstaat en toestand spreekt Gods Woord nergens niet alleen, doch veeleer van het tegendeel. Het aardsche en gansch de schepping waren beelden van hooger realiteit. Evenmin krijgen we den indruk, dat de vernieuwde schepping een nieuwe groote aarde zal zijn, gescheiden van den nieuwen hemel, maar wel dat het één groote hemel zal zijn.

Het zal alles één worden. Eén nieuwe schepping en één Kerk vergaderd uit alle eeuwen, volkeren en natiën, één Koninkrijk met één Koning onder één Hoofd.

En alsdan zullen we zien, aangezicht tot aangezicht. Daartoe is allereest noodig, dat *wij* veranderd worden. Zooals het schema, de gedaante dezer wereld, voorbijgaat, zal ook 't schema van ons bestaan voorbijgegaan zijn. Naar het beeld desgenen, die uit de dooden is opgestaan, Christus Jezus, zal ook de forma van ons lichaam en van onze ziel zijn. Daarin is Hij de Eersteling van vele broederen. Het persoonlijk-individueele zal door herschepping niet wezenlijk iets anders zijn dan wat we in onze schepping ontvingen, maar wel zal het beide, naar lichaam en ziel, passen bij het hemelsch bestand en orde der dingen. Nu hebben we een lichaam en ziel, die niet slechts der zonde dienstbaar zijn, doch, die eveneens uit de aarde aardsch, verderfelijk, verwelkelijk, vergankelijk, en dies zwak en in oneere zijn, uit de aarde genomen en aan de aarde gebonden; gebonden aan het geschapene en zijne perken en wetten. Daarom komt het, dat in ons aardsch lichaam alleen aardsche dingen worden waargenomen. Verder dan de aarde blikt het oog en hoort het oor niet. Brengt men hiertegen in dat toch het geestelijke voorwerp des geloofs is en ervaren wordt, dat gansch de kerk ook in dezen tijd, ofschoon haar Hoofd niet ziende toch door den band der liefde aan Hem verbonden Hem kent, dan is dat zeer zeker waar, waar dat de geestelijke ervaring des geloofs een onomstootelijke waarheid is, maar dat neemt niet weg, dat die *ervaring* toch nog geen *waarneming* is. De ervaring (geestelijk) gaat niet door middel van de waarneming van het lichaam. Eénmaal slechts zagen de drie Apostelen den Heere in Zijn heerlijkheid en is ook Paulus opgetrokken geweest in den derden hemel, doch in beider geval geldt het, dat

wij niet veel meer weten dan dit, dat deze dingen niet uitgesproken kunnen worden en ons verklaard, noch veel minder door ons gezien worden. Wij hebben, gelijk boven gezegd, nog een aardsch oor, oog en onze zintuigen, smaak, reuk en gevoel zijn niet alleen op het aardsche aangelegd, doch ook tot het aardsche beperkt. Het zou niet mogelijk zijn met ons lichaam, ook afgedacht van de zonde, in den hemel te leven. Het past daar niet bij. Wel voer een Elia ten hemel, maar dit sluit een verandering van zijn aardsch bestaan naar het hemelsche zeker in.

Straks echter wordt dat anders. Wij zullen een verheerlijkte en verhemelschte ziel en lichaam ontvangen, passend bij de nieuwe schepping. De wedergeboorte aller dingen houdt dit in. De Eerste onder de broederen, onze Heere Jezus Christus, bezit het alreeds en heeft door de opstanding al het aardsche afgelegd. Geen aarde of wet der schepping houdt Hem nu meer. Met het nieuwe lichaam verscheen Hij in de laatste veertig dagen voor Zijn hemelvaart en in Zijn zitten ter rechterhand Gods, de plaats der eere, ontving Zijn lichaam al de glorie waarmede Hij zal terugkomen in het eeuwig oordeel. Zoo nu zal het leven van Gods kind, niet slechts naar de zijde der ziel geestelijk-hemelsch zijn, maar beide, ziel en lichaam principieel deelen en dat ten volle, in de vernieuwing aller dingen, door den Geest van Christus.

Dan zal het lichaam dienstbaar gesteld worden en instrument zijn van het geestelijk-hemelsche. Alsdan aangelegd op al de relatiën der nieuwe schepping, zal hij hooren, zien en waarnemen. Dan wandelt hij niet langer in raadselen, is hij den spiegel des Woords niet meer noodig, doch ziet het aangezicht Gods.

Op de vraag, wat dan wel het aangezicht Gods zijn moge, is ons antwoord: De verhoogde Heiland. In Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk. Door Hem treedt de Vader, de Drieëenige God, op ons toe en zal het *beeld* van den Vader voor ons komen te staan en zullen we door dat Goddelijk beeld verzadigd worden, in Zijn beeld Hem eeuwig kennen, gelijk we gekend zijn.

En ook wij zelven zullen, gelijk we nu het beeld des aardschen dragen, alsdan dragen het beeld des hemelschen; met Hem in heerlijkheid en Zijner heerlijkheid deelachtig. Bij die veranderde, verhemelschte menschheid behoort de verhemelsching aller dingen. Het nieuwe Jeruzalem zal van den hemel nederdalen en Gods tabernakel zal bij de menschen zijn. Ons oog en oor en mond zullen veranderd er op aangelegd zijn om God te aanschouwen in Christus Jezus. *Direct.* Zonder eenig hulpmiddel.

Om dan eeuwig te zingen van de grootheid en schoonheid en heerlijkheid en macht van onzen God en Zijnen Christus, en om in de volmaakte kennis der liefde ons zelf te verliezen in Hem, Die ons Gode gekocht heeft door het bloed Zijns Zoons, opdat God zij alles en in allen.

W. V.

Nog Eens: Algemeen Aanbod

Dr. Bouwman schrijft verder:

"Beide zijden der waarheid moeten in de prediking des evangelies worden voorgesteld, het vrijmachtig welbehagen van onzen God, waardoor alleen de uitverkorenen behouden worden, en de uitgebreide roeping tot het heil. Wij beginnen echter niet met de verborgenheden Gods, maar met zijn geopenbaarden wil. Dat is de orde door God in zijn Woord ons voorgeschreven. De noodiging tot het heil komt tot allen aan wie het evangelie verkondigd wordt. En als de geroepene gebracht is tot het geloof en bevestigd in de genade, dan kan hij niet anders dan God de eere geven, die hem uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht, en is het hem tot groote vertroosting dat de Heere zijn werk in het leven zal houden, dat Gods kind wel kan struikelen en vallen, maar dat hij ook door God uit zijn val wordt opgericht, wordt bevestigd in het geloof, en dat hij in Gods kracht wordt bewaard tot de zaligheid. Die wetenschap leidt hem tot aanbidding en bewondering van de eeuwige liefde Gods, die 'ons uitverkoren heeft in Christus vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde' (Ef. 1:4).

"Het verband tusschen verkiezing en onze verantwoordelijkheid is door ons nooit te vatten. Het is voor ons een ondoorgrondelijk mysterie hoe God de Heere, de volstrekt Onafhankelijke, de Alwijze en Volheilige alle dingen doet naar den raad zijns willens, en dat Hij ons toch als verantwoordelijke wezens plaatst voor onze roeping, dat Hij het goede beloont en het kwade straft. Wij kunnen met ons zwak en eindig begrip niet verstaan hoe de roeping Gods uitgaat tot allen, maar dat alleen zij komen tot het geloof, die van eeuwigheid zijn bemind door den Vader en voor wie Christus zijn bloed heeft gestort. Doch wij moeten ook niet wijzer willen zijn dan God ons heeft bekend gemaakt, en die ons bindt aan zijn geopenbaarden wil. En als wij ingeleid worden in 's Heeren wegen, zegt ons hart 'amen' op het Woord Gods, en komen wij tot bewondering en aanbidding van den rijkdom van Gods genade.

" 'Wij moeten,' zoo zegt ook onze Belijdenis, 'van den wil van God uit zijn Woord oordeelen.' En de Leerregels van Dordrecht spreken hiervan in zoo duidelijke taal (II, 5-7): 'Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisigden Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte allen volkeren en menschen, tot welke God naar zijn welbehagen zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekeering en geloof.' 'Doch dat velen, door het Evangelie geroepen zijnde, zich niet bekeeren, noch in Christus gelooven maar in ongeloof vergaan, zulks geschiedt niet door gebrek of ongenoegzaamheid van de offerande van Christus, aan het kruis geofferd, maar door hunne eigene schuld.' Maar zoovelen als waar-

achtiglijk gelooven, en door den dood van Christus van de zonden en het verderf verlost en behouden worden, die genieten deze weldaad alleen uit Gods genade, hun van eeuwigheid in Christus gegeven, welke genade Hij niemand schuldig is.'

"Er zijn menschen, die met hun denken en redeneeren alle waarheden der Schrift, alle diepe mysteriën voor hun bewustzijn willen oplossen. Maar het blijkt steeds weer bij vernieuwing dat zij met hun wijsheid vastloopen, en tenslotte eindigen in vernuftige gedachten-dingen, die geen realiteit ten grondslag hebben of verloopen in allerlei dwaasheden. Het blijft altoos waar dat Gods wegen hooger zijn dan onze wegen en zijne gedachten hooger dan onze gedachten. Deze leer moge voor den oppervlakkigen mensch een voorwerp van ergernis en aanstoot zijn, maar de oorzaak hiervan is gelegen in zijn eigen hoogmoed en in zijn onwil om nederig voor God te buigen. Maar de verlosten roemen in vrije genade, omdat zij het hebben leeren verstaan, dat zij nooit in God zouden geloofd hebben, indien het geloof hun niet van boven gegeven was. Doch aan de andere zijde is het de behoefte van allen die hun zaligheid alleen in God stellen, dat zij ook een gewillig hart mogen ontvangen om den Heere te volgen naar zijn Woord, om als nieuwgeboren kinderkens te leven bij het Woord en Gods geboden te betrachten. Zij wenschen hun gedachten gevangen te leggen onder Gods Woord, zij zoeken te staan voor den eisch Gods, opdat hun geloof blijke uit hun wandel, en hunne levensopenbaring het kenmerk draagt dat God hen uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.

"In sommige kringen wordt deze leer der H. Schrift niet recht verstaan. Zij erkennen de roeping van Godswege, maar de roeping verliest voor hen haar kracht wanneer zij zich stellen voor de waarheid der verkiezing. De leer der verkiezing en der souvereine genade Gods wordt zoo sterk op den voorgrond geplaatst, dat de noodzakelijkheid van de roeping en van de bekeering tot God haar kracht op de ziel verliest.

"In deze kringen der mysticisten meent men ernst te maken met de leer der verkiezing. De genade, zoo heet het, is alleen voor de uitverkorenen. Als gij dus niet uitverkoren zijt en als Christus voor u niet stierf, dan wordt gij nooit behouden. Van het lichte brood der zoodanigen, die sterk op de roeping aandringen, hebben zij een afkeer. En het gevolg van deze geesteshouding is dat het aanbod van genade en zaligheid een Remonstrantsche taal geacht wordt, die de zielen verwoest. In deze kringen hoort men met een zekere koude gerustheid wel eens zeggen: Als ik niet uitverkoren ben, geeft het mij toch niets. Ik kan mij toch niet bekeeren als God er mij niet brengt. En zij zien u wel eens heel vreemd aan als gij hen met beslistheid stelt voor het recht Gods, die in zijn Woord eischt van den mensch, dat hij zich zal schikken naar de ordinantiën Gods, die door Ezechiel (33:11) tot Israel spreekt: 'Bekeert u van uwe booze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israels'?

"Voor den heilzoekende kan zulk een eenzijdige prediking een groot gevaar worden, dat hij afgehouden wordt van den weg der geloofsgehoorzaamheid, niet komt tot de verzekerdheid des geloofs, en tot het deelnemen aan het sacrament des avondmaals dat God toch verordend heeft als een middel tot versterking des geloofs. Lang en moeilijk is soms de weg voor deze zoekende zielen voor zij komen tot het licht. Zoo licht komen zij onder den ban van menschen, die keurmeesterswerk doen, en soms voor iets groots gehouden worden, maar die de teere zielen zoo geweldig kunnen neerslaan, en hun alle troost of hoop ontnemen. Die teere zielen verstaan vaak niet hoe deze menschen gaan staan tusschen God en hun ziel, dat deze menschen zich stellen op de rechterstoel Gods, zich zelf vereeren en anderen afvoeren van den weg Gods en hun den troost doen derven. Natuurlijk mag aangenomen worden dat de leidslieden in dezen eerlijk zijn, dat zij het niet anders zien, maar dit neemt niet weg, dat zij niet spreken en handelen naar Gods Woord, dat den eenigen grond onzer zaligheid in Christus stelt.

"Wij moeten alles laten varen, wat ons zou doen steunen op ons zelf. En daarom is het niet naar Gods Woord en dus ook niet opbouwend voor ons geloof, wanneer wij een eenzijdige leering volgen, een leer die eenzijdig de onmacht en de lijdelijkheid van den christen predikt of die den weg der roeping zoo voorstelt, alsof de mensch zelf over zijn zaligheid had te beschikken.

"Hierover hopen wij in een volgend artikel te handelen."

Opmerkingen.

Ook van dit artikel mag in het algemeen worden gezegd, dat Dr. Bouwman de eigenlijke kwestie, die ons hier bezig houdt en scheidt, niet raakt. Hij is natuurlijk, dat wil ik aanstonds er aan toevoegen, niet verplicht om dit te doen, want hij schrijft niet rechtstreeks over onze controvers, wil zich er niet in mengen, maar wil schrijven voor het Gereformeerde volk in Nederland. Toch had ik een meer rechtstreeksche beoordeeling van mijn standpunt wel verwacht, vooral nadat Prof. Bouwman in zijn eerste artikel een tamelijk breede en ook juiste uiteenzetting gaf van den inhoud van mijn boekje over deze kwestie. Toch doet hij dit niet. Hij heeft nog geen antwoord gegeven op de vraag: is de prediking des evangelies een welgemeend aanbod van genade aan allen, die het evangelie hooren, welgemeend van Gods zijde, dat is dus, met de bedoeling om allen te zaligen?

Dat wordt ten onzent geleerd. Nieuw bewijs hiervoor zijn wel de jongste artikelen van emeritus-professor Heyns in *De* (Amerikaansche) *Wachter*. Overigens de volgende opmerkingen:

1. Dr. Bouwman spreekt van de "beide zijden" der waarheid, en noemt dan als die twee zijden: het vrijmachtig welbehagen Gods en de uitgebreide roeping tot het heil. Bedoelt de geachte schrijver hier met "uitgebreide roeping tot het heil" hetzelfde als een aanbod

van heil welgemeend van Godswege aan alle menschen? Dan zouden we kunnen spreken van "twee zijden." Maar dan zijn die twee zijden ook onverzoenlijk en in flagranten strijd met elkander. En dan niet zoo, dat ze slechts voor ons denken onverzoenlijk zijn, terwijl ze toch in een hoogere eenheid, door ons denken niet te grijpen, volmaakt harmoniëeren; maar zoo, dat ons denken noodwendig moet poneeren, dat ze ook wezenlijk onverzoenbaar zijn. Want zwart is nu eenmaal nooit wit; licht is nu eenmaal geen duisternis; twee lijnen, die niet maar voor ons oog, maar ook in werkelijkheid parallel loopen, raken elkander nimmer. Als God wil, dat alle menschen zalig worden, dan wil Hij niet, dat sommigen verloren gaan. Als Hij heeft verkoren en verworpen, dan wil Hij niet, dat allen zalig worden; dan biedt Hij ook aan allen niet welmeenend Zijn heil aan. Bedoelt Prof. Bouwman dit echter niet met "uitgebreide roeping tot heil," bedoelt hij niets meer dan de algemeene verkondiging van het heil in Christus in den weg van geloof en bekeering, dan kan ik de noodzakelijkheid om te spreken van "beide zijden der waarheid" niet inzien. Het is volkomen duidelijk, dat God den raad Zijner verkiezing en verwerping beide uitvoert ook mede door middel van de algemeene verkondiging des Evangelies, zoodat het Evangelie dezen wel een reuke des doods ten doode wordt, maar genen een reuke des levens ten leven en dat beide van God. En zoo is het toch naar de duidelijke taal der Schrift.

2. Prof. Bouwman schrijft verder: "Wij beginnen echter niet met de verborgenheden Gods, maar met zijn geopenbaarden wil." Naar het verband moet dit beteekenen, dat de prediker des evangelies eerst komt met de noodiging tot het heil en later met de verkondiging van Gods vrijmachtig welbehagen. Nu zou ik in de eerste plaats willen opmerken, dat Gods vrijmachtig welbehagen in verkiezing en verwerping niet behoort tot Gods verborgenheden, doch een fundamenteel stuk uitmaakt van het evangelie, dat God al de eeuwen door heeft verkondigt aangaande Zijn Zoon. Met verborgenheden kunnen we niet alleen niet beginnen, maar ook niet eindigen. Het evangelie kan niet een enkele maal zuiver worden verkondigd, zonder het element van Gods vrijmachtig welbehagen. In de tweede plaats gaat het in de praktijk der prediking nooit op die wijze toe, vooral niet in de gemeente. De prediker heeft de geheele gemeente voor zich in haar organisch bestaan en organische ontwikkeling in de lijn der geslachten. Hij kan niet eerst het eene en dan het andere verkondigen, maar hij verkondigt aan heel de gemeente den vollen raad Gods in prediking en onderwijs. En als het dan gaat over de vraag, wat in het evangelie, dat hij verkondigt, grondtoon moet zijn, dan is mijn antwoord, dat, wat het hart is ook als het hart moet kloppen, wat fundament is ook als fundament moet worden verkondigd, wat het zwaarste is ook het zwaarste moet wegen. Het vrijmachtig welbehagen Gods moet elke prediking doortintelen. Het gaat immers om God! Zoo vind ik het in de Heilige Schrift. In de derde plaats schrijft Dr. Bouwman in bovenstaande over de prediking van Gods vrijmachtig welbehagen alleen uit het oogpunt van de verkiezing. Maar er is ook eene verwerping. En ook die verwerping moet om Gods wil, zoowel als tot troost van de gemeente, worden gepredikt. Zelfs moet de verkondiging van de verwerping ook dienen, om den hoogmoedigen goddelooze terneer te werpen in zijn opstand tegen God en hem thans reeds aan te zeggen, dat hij zelfs in zijn goddeloosheid niet tegenover God staat in de kracht van eigen vrijen wil. Want let er wel op, dat God, dat de Schrift *juist tot Farao* zegt: "Hiertoe heb Ik u verwekt!" De prediking des evangelies naar den Woorde Gods is wel een heerlijke en blijde taak, want ze is den zachtmoedigen een blijde boodschap; ze is echter ook een vreeselijke taak. Ze legt een schier bovenmenschelijken last op de schouderen van den prediker. Want *alle* hoogmoed des menschen wordt er door in het stof vertreden, ook van den verworpen goddelooze. En wie is tot deze dingen bekwaam?

3. Ik stem toe, dat wij niet kunnen doorgronden, hoe God Zijn vrijmachtig welbehagen uitvoert ten opzichte van en door Zijne redelijke schepselen, terwijl Hij toch, niet slechts hen verantwoordelijk houdt voor al hunne daden, maar ook in hunne harten het getuigenis levendig doet blijven, dat ze metterdaad verantwoordelijk zijn. Maar in de eerste plaats doet dit aan het feit niet af of toe, dat beide waar zijn en dat beide ook onafwijsbare elementen zijn in het bewustzijn van rechtvaardigen en goddeloozen beide. Niemand ontkomt aan het bewustzijn van zijn verantwoordelijkheid; niemand ontkomt ook aan het bewustzijn, dat God God is ook over de gedachten, wilsbeschikkingen en daden der menschen, engelen en duivelen. Het Woord Gods vindt wel weerklank in Farao's hart, als het tot hem zegt: Hiertoe heb Ik u verwekt. Maar, als de trotsche tyran straks omkomt, draagt hij ook het onafwijsbare getuigenis in zijne conscientie, dat God rechtvaardig is, als Hij oordeelt. Hij komt niet door eigen vrije en souvereine wilsbeschikking in de Roode Zee, maar door de souvereine beschikking van Gods welbehagen; doch hij komt er wel in den weg van eigen zondig begeeren en streven. En zoo zal het ook zijn in de hel. Daar zal alle Pelagianisme voor eeuwig ophouden. Daar zal zeker ieder het getuigenis dragen, dat God wel waarlijk alleen God is, dat ook de hel niet het uiteinde is van des menschen vrije wilskeuze, maar van Gods welbehagen. De hel vertegenwoordigt niet een mislukt stuk van Gods werk, doch de vervulling van Gods Raad en zal dit ook eeuwiglijk moeten getuigen. Maar tevens is de hel de eindelijke openbaring van Gods wrekende gerechtigheid. Ze is straf op de zonde. En ook het getuigenis van doemwaardigheid en van de rechtvaardigheid Gods zal in de hel onafwijsbaar zijn. Daar zal niemand meer zeggen: wat klaagt Hij dan nog, want wie heeft Zijn wil wederstaan? In de tweede plaats, waar deze dingen alzoo zijn, zullen ze ook alzoo moeten worden verkondigd. Zeker het zal moeten wor-

den gehandhaafd, dat de mensch als redelijk-zedelijk schepsel verantwoordelijk is en blijft voor al zijne daden. Doch deze verantwoordelijkheid mag nimmer worden voorgesteld alsof ze zou rusten in een souverein-vrijen wil van den mensch. Daarom mag geen noodiging tot het heil of roeping tot de bekeering den indruk laten, dat hij souverein beschikt over eigen Ja of Neen. Het argument van des menschen verantwoordelijkheid kan en mag nooit dienen om de verkondiging van Gods souverein welbehagen op den achtergrond te schuiven of te verzwakken. Wie het toch doet, verkondigt niet het evangelie Gods, maar lastert Hem!

4. Wij moeten wel niet in de verbeelding leven, dat we met ons denken alle diepe mysteriën kunnen oplossen, want God is groot en wij begrijpen het niet. Het wil mij voorkomen, dat Gods kind hieraan ook geen wezenlijke behoefte gevoelt. Maar wel heeft Gods kind behoefte er aan om Gods werk te kennen in al zijn rijkdom en wijsheid en macht en zal het zijn hoogst genoegen zijn om dat te bepeinzen. De Schrift is daarbij zijn kenbron, het licht, waarin hij ook de openbaring Gods in schepping en geschiedenis beziet. En ook gaat hij daarbij uit van de fundamenteele gedachte, dat God één is en dat ook is in Zijn openbaring. Hij is geen ja en neen. Daarom is het ook niet waar, dat Gods kind bevredigd is, als hij enkele losse stukken der waarheid heeft leeren kennen. Hij zoekt naar eenheid. Hij heeft behoefte aan conceptie van het ééne groote geheel der Godsopenbaring. En zoolang hij zich daarbij laat leiden door de Heilige Schrift, is er geen gevaar, dat hij eindigen zal in "vernuftige gedachtendingen".

5. De "mysticisten", waarvan Dr. Bouwman schrijft, kennen wij ten onzent ook. Wie met deze menschen eerst in aanraking komt, ontvangt wel den indruk, dat het eigenaardige van hun beschouwing moet worden gezocht in hun nadruk leggen op de verkiezing. Maar wie wat nader kennis met hen maakt, komt toch tot een andere slotsom. Ze lijden hoofdzakelijk aan een valsch begrip van de Kerk en de sacramenten. En wat hun beschouwing van de verkiezing betreft, worden ze meestal gekenmerkt door een ziekelijke lijdelijkheid. Ze *leven* niet uit de verkiezing. Dat ze den moed missen om in gezonden zin krachtiglijk te prediken: werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beven, ligt eigenlijk daaraan, dat ze ook den moed missen om te zeggen: want het is God, die in u *werkt* het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Men hoort hen gewoonlijk toestemmen, dat God het *moet* doen, niet dat Hij het *doet*. En het eigenaardige, eerst u vreemd aandoend, maar toch volkomen verklaarbaar verschijnsel is, dat ze met al hun nadruk leggen op de verkiezing, toch zeer sterk willen vasthouden aan een algemeen aanbod van genade en een prediking van hel en verdoemenis om tot bekeering te leiden. Ze hebben niets liever, dan dat ge Gods gemeente goed weet in te deelen in *bevestigden*, die tegenover elkander wedijveren in het vertellen van diepe bekeeringswegen en in geestelijke spekschieterij, waarvan ge ten slotte walgt; in *zoekende zielen*, die nooit vinden en ten slotte in het zoeken een teeken van diepe vroomheid vinden; en in *onbekeerden*, die nog niet mee weten te spreken en die het dan in de prediking maar eens goed moeten hooren, hoe zwaarder, hoe beter. Maar een gezond leven uit de werkelijkheid der verkiezing vindt men in die kringen niet. Als ge die bevestigden op hun ziel komt met de prediking van *hunne* zonden en er bij hen op zeer concrete wijze op aandringt, dat ze zich moeten bekeeren van hunne vele booze wegen, dan hebt ge het mis en komt ge in ongenade; die prediking is voor "de onbekeerden". Als ge den "zoekenden zielen" eens goed aanpakt en hen doet gevoelen, dat hunne houding niet door vroomheid, maar door hoogmoed wordt gekenmerkt en dat zij zich van hun gedurig zoeken moeten bekeeren, wordt ge ook door hen te licht bevonden. En als ge niet zoo op de "onbekeerden" dondert, dat ieder "bevestigde" en "zoekende ziel" kan weten, dat ge hen niet bedoelt, deugt uw prediking al evenmin. En wacht u, dat ge niet zegt, dat de *gemeente* avondmaal behoort te vieren! Pas op, dat ge het onscheidbaar verband tusschen doop en avondmaal niet handhaaft! Ja, zoo kennen wij ze ook. Doch waarlijk, deze richting kan niet worden verklaard uit een te sterk nadruk leggen op de verkiezing.

Doch nog eens zij het ten slotte gezegd, Prof. Bouwman gaat niet op onze kwestie in en raakt het eigenlijke punt niet.

Toch had ik dit gaarne.

Mag ik den geachten schrijver de volgende vragen ter beantwoording voorleggen:

1. Is de prediking des evangelies een welgemeend aanbod van genade en zaligheid van Godswege aan allen, die het hooren (welgemeend in den zin, dat God ernstiglijk het heil en de eeuwige zaligheid van ieder bedoelt te bereiken)?

2. Is genade ooit een voorwerp van *aanbieding* door God (aanbieden in den gangbaren zin verstaan, zooals Heyns het uitdrukt: een in bezit stellen, dat afhangt van een aannemen onzerzijds)?

3. Ontvangt de verworpene genade van God in en door de prediking? Zoo ja, welke?

4. Wat is, naar de voorstelling der Schrift, de bedoeling Gods met de prediking des evangelies ten opzichte van de verworpenen?

5. Is er, volgens de Heilige Schrift, ook een werking Gods op de verworpenen door middel van de verkondiging des Woords? Zoo ja, welke is deze werking?

H. H.

Ik leg mij om te slapen neer,
En bid, bewaar mij toch, o Heer!
En sterf ik eer de morgen rijst,
Dat Gij mijn ziel gena bewijst.

Naphtali Giveth Goodly Words

Naphtali is a hind let loose; he giveth goodly words.
Gen. 49:21.

And of Naphtali he (Moses) said, O Naphtali, satisfied with favor, and full with the blessing of the Lord; possess thou the West and the South. — Deut. 33:23.

"And Bildah, Rachel's maid, conceived again, and bare Jacob a second son. And Rachel said, With wrestlings of God have I wrestled with my sister, and I have prevailed: and she called his name Naphtali."

This name means, my wrestling. It is not so easy to sound the true meaning of this ejaculation that fell from Rachel's lips on the occasion of the birth of this son. The wrestling of which she spake involved herself, her sister and God. Are we to think here of ardent prayer for seed, of a prolonged and unbroken asking for another man-child, of the feverish petitioning of a barren woman driven to desperation and vexed nigh unto death by the mild taunts of a sister vaunting herself somewhat because she had born her husband four sons? It is difficult to say. According to Rachel's testimony she had wrestled with Leah. That we are to think here of a spiritual strife is certain. But what are the details of this strife? Wherein did it consist? How had it been carried on? Had Jacob been showing a preference for Leah now that she had born him children, and had Rachel therefore been compelled to lure him away from her sister by flattering speech and had Leah in turn endeavored to match this speech that her husband charmed by her adulation might continue to abide in her tent? This is the view of some. But the view is rendered too unlikely by the known character of the wrestling. Rachel's wrestling was at once the wrestling of God. And we may safely take her word for it that it was this.

There is still another explanation of the whole affair, the one already suggested. Rachel's wrestling, it is said, was an ardent and unintermittend prayer for another man-child. It was this exclusively. Being a child of God as to the heart, of her dispositions, the dominant desire of her heart was to serve the covenant of God. However, she was not a woman incapable of a fleshly ambition. And this ambition, it is said, was to gain the ascendency, to rise in her seed, that is, in her generations, above her sister, so that her prayer for seed is a striving, a wrestling with her sister for the priority. And when she hears that her maid is again about to bear, she feels that her ambition has been realized. So she declares, I have wrestled with my sister and have prevailed.

But even this explanation, if nothing more be added to it, will not do. Consider that in several instances at least the joint prophesies of Jacob and Moses respecting a particular son, is a further unfolding or expansion of the idea incorporated in the name that was given.

The second son of Bildah, Rachel called *my wrestling*. And she declared that she prevailed. She feels herself to be a woman now free, raised up, brought up from the grave and exalted. Her soul had been cast down and disquieted in her. Her tears had been her meat day and night. But the Lord had heard the voice of her supplication, sent out His light and His truth to lead her unto His holy hill. And she felt as one released, as one set free. Then she praised, must have praised Him for the help of His countenance. And in agreement herewith Naphtali is a hind let loose, a hind, such, so it seems, is the implication, held captive, but now set at liberty and thus free and unhampered in his movements. But this freedom is of a high order. His soul is free. Spiritually he is a hind let loose, he giveth goodly words. He will be satisfied with favor, and full with the blessing of the Lord.

Viewing Rachel's saying in the light of these prophesies, the conviction cannot be escaped that her wrestling though contaminated with sin, was also the working of a true faith and hope. Rachel was a woman grieved in spirit. Leah at this juncture was unspiritual enough to so behave toward her as to add to her sorrow. And little comfort was she receiving from Jacob. So from the depth of her misery she cried unto the Lord. And He delivered her soul. And her heart rejoiced in Him. And the son that was born would give goodly words.

Let us bring this prophesy into interpretation. Of the district given to this tribe the following is known: The district included much excellent land. There were broad, rich terraces that rose away to the north and north-west of the Sea of Galilee, with the fertile plain of Gennesaret on the seashore. Upper Galilee was also a district of spacious lands, the joy of the pleasant farmer. Great breadths there were which in seasons yielded fine crops. The richly diversified scenery — mountain, hill and valley — is even now marked by a fine growth of trees. The terebinth and the pine, the olive, mulberry, appricot, fig, pomegranate, orange, lemon, grew in abundance. Water was plentiful, supplied by many copious springs. So was Naphtali satisfied with favor, and full with the blessings of the Lord.

The history of this tribe may be briefly told. It is clear from Jdg. 1:23, that this tribe did not drive out the Canaanites. The tribe, however, never lacked multitudes of men of courage to give a good account of themselves on every occasion of war. In the struggle with Sisera, Naphtali "was found on the high places of the field" (Jdg. 5:18). To David's forces at Hebron, this tribe contributed a thousand captains, "and with them with shield and spier thirty and seven thousand" (I Chron. 12:34). In the wars with the kings they bore an important part.

So, then, in the record of his history, Naphtali appears as an active warrior, comparable to the so much praised Gazelle. But Naphtali also giveth goodly

words. This prophesy may be referred to the song of Deborah.

The true Naphtali is again Christ. With Him the joint prophesies of Jacob and Moses went into complete fulfilment. He spake goodly words, for He spake not of Himself: but the Father that dwelleth in Him. He speaketh words of life, of comfort, of joy. He is satisfied with favor and full of the blessings of the Lord. He possesses the west and the south, yea, the uttermost parts of the earth. And upon this earth, as cleansed from the race of men that now corrupt it, the Naphtali, according to the election, will dwell satisfied with favor and full of the blessings of the Lord, giving goodly words.

G. M. O.

LECTURE — REV. HOEKSEMA

Rev. Hoeksema will give an interesting lecture on "The Gospel" Thursday evening, Feb. 2, at 7:45 o'clock in the First Protestant Reformed Church, sponsored by the Ladies' Aid Society.

We extend to all our friends a most cordial welcome.

Committee.

IN MEMORIAM

The Senior Choral Society of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Mich., mourns the loss, through death, of one of its members,

MRS. P. BOUWMAN.

We hereby express our sympathy with the bereaved relatives and wish that they may receive grace to abide in the Lord, Who doeth all things well.

Mr. L. Bouwkamp, Pres.
Mrs. H. Siereveld, Sec'y.

IN MEMORIAM

On Jan. 7, 1933, the mother of two of the members of our Young People's Society, Petronella and Peter Poortenga, passed away. We give praise to God that

MRS. A. POORTENGA

passed away "in the Lord" and has entered into the rest that remaineth for God's people.

We wish hereby to express our sympathy for the sorrowing ones; and pray that God may give comfort, and bless also this affliction to their hearts and to the hearts of us all.

The Young People's Society of South Holland, Ill.,
Rev. P. De Boer, Pres.
Nick Haak, Secretary

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 19

Van de Vereeniging en het Onderscheid der Twee Naturen van Christus in een Persoon

Wij gelooven dat door deze ontvangenis de Persoon des Zoons onafscheidelijk vereenigd en te samen gevoegd is met de menschelijke natuur; zoodat er niet zijn twee Zonen Gods, noch twee personen, maar twee naturen in eenen eenigen persoon vereenigd; doch elke natuur hare onderscheidene eigenschappen behoudende. Gelijk dat de Goddelijke natuur altijd ongeschapen gebleven is, zonder beginsel der dagen of einde des levens, vervullende hemel en aarde, alzoo heeft de menschelijke natuur hare eigenschappen niet verloren, maar is een schepsel gebleven, hebbende beginsel der dagen, zijnde een eindige natuur, en behoudende al hetgene een waar lichaam toebehoort. En hoewel Hij haar door zijne verrijzenis onsterfelijkheid gegeven heeft, nochtans heeft Hij de waarheid zijner menschelijke natuur niet veranderd, dewijl onze zaligheid en verrijzenis mede hangen aan de waarheid zijns lichaams. Doch deze twee naturen zijn alzoo te samen vereenigd in een persoon, dat zij ook zelfs door zijn dood niet gescheiden zijn geweest. Zoo was dan hetgene Hij stervende in de handen zijns Vaders bevolen heeft, een ware menschelijke geest, die uit zijn lichaam scheidde; maar intusschen bleef de Goddelijke natuur altijd vereenigd met de menschelijke, ook zelfs toen Hij in het graf lag; en de Godheid hield niet op in Hem te zijn, gelijk zij in Hem was toen Hij een klein kind was, hoewel zij zich voor eenen kleinen tijd zoo niet openbaarde. Hierom bekennen wij, dat Hij waar God en waar mensch is: waar God om door zijne kracht den dood te overwinnen, en waar mensch, opdat Hij voor ons zoude kunnen sterven uit de zwakheid zijns vleesches.

Zich logisch aansluitende bij het vorige artikel, dat handelde over de vleeschwording van Christus, doet de Kerke Gods in dit artikel belijdenis aangaande de verhouding der twee naturen in Christus tot elkander, hun eenheid, alsmede hunne onderscheiding. Men houde goed voor de aandacht dat de gemeente van Christus hier niet door krachtige redeneering en bewijsvoering de waarheid van de twee naturen in Christus tracht duidelijk te maken en te verklaren. Neen, ook in dit artikel legt Gods volk eenvoudig belijdenis af van haar geloof. Alle pogingen die in den loop der geschiedenis op de een of andere wijze getracht hebben naar eenheid van gedachte door puur menschelijk denken en redeneering, zijn altijd op de een of andere klip gestrand. Bij al deze pogingen verviel men altijd weer in een Deistische scheiding van de twee naturen in Christus, of in een Pantheistische vereeniging van beiden. Soms zou men de twee naturen van Christus vermengen, om alzoo de eenheid des Persoons te bewaren. Dat was immers de dwaling van Eutichus. Dan zou men weer komen tot een scheiding van de Persoon, zoodat men twee personen in Christus zag. Anders kon men niet vasthouden aan de twee naturen in Christus, zeide men. Toch heeft elke richting onder de dwaalgeesten schipbreuk geleden, en blijkt het meer

en meer dat de Kerke Gods op zuiver, Bijbelsche gronden stond toen ze de belijdenis aangaande de twee naturen van Christus vaststelde anno 451, te Chalcedon: "Dat Christus waarachtig God en waarachtig mensch was . . . . en dat na Zijn vleeschwording de eenheid des Persoons in twee naturen bestond, die *onvermengd* en *onveranderd,* maar ook *ongedeeld* en *ongescheiden* vereenigd zijn." Geen God-menschelijke natuur dus heeft de Christus gehad, alsof half van zijn goddelijke natuur en half van zijn menschelijke natuur aaneen zijn verbonden in de Persoon; maar een volkomen, oneindig Goddelijke natuur, die was en is en blijft een goddelijke natuur, alsmede een volkomene, eindige, menschelijke natuur, die was en is en blijft een menschelijke natuur.

In dit verband dient de Kerke Gods er wel op te letten dat zij niet doet gelijk schier alle Modernen doen, n.l., dat indien de Heiland volkomen mensch is, Hij dan ook een menschelijke persoonlijkheid bezit. De Modernen zien in den Christus immers *de centrale menschelijke persoonlijkheid,* in wien het leven Gods volkomen geopenbaard is, en die deswege als God te eeren is. Daarentegen houdt de Kerk vast, op grond van de Schrift, dat Jezus een *Goddelijk Persoon is,* die nooit een menschelijke *persoon,* maar een menschelijke *natuur* aannam. Zooals dit in de belijdenis van Athanasius is uitgedrukt: "Volkomen God, volkomen mensch, hebbende een verstandige ziel, en menschelijk vleesch, ... en hoewel hij God is en mensch, zoo is hij nochtans niet twee, maar *een Christus.* Hij is één, niet door de verandering der Godheid in het vleesch, maar door de aanneming der menschheid in God. Hij is één niet door de vermenging der substantie, maar door *de eenheid des persoons.* Want gelijk de verstandige ziel en het vleesch één mensch is, alzoo is God en de mensch één Christus." Hierin ligt duidelijk opgesloten dat het subject in Jezus *niet* was een menschelijk persoon, maar dat het subject in Jezus was en is *de persoon des Zoons van God.* Daarom, in alles wat wij in de H. Schrift van Jezus lezen, zien wij de Zone Gods optreden, zij het dan in de menschelijke natuur. Dit doet aan de volkomenheid van de menschelijke natuur in Christus niet tekort. De persoon is immers altijd te onderscheiden van de natuur van den mensch. Alle menschen hebben dezelfde natuur, maar alle menschen hebben niet eenzelfde persoonlijkheid. Er zijn zoovele persoonlijkheden als er menschen in de wereld zijn. Zoo nu heeft ook Christus een Goddelijke persoonlijkheid, in onderscheiding van alle persoonlijkheden, doch *in* de ééne volkomene menschelijke natuur. Om daarom te beweren, gelijk gedaan wordt in zoovele moderne kringen, dat de goddelijke natuur en de menschelijke natuur, beide met afzonderlijke persoonlijkheden, in *een persoon* saamsmelten, is even onzinnig als te spreken van een vierkanten cirkel. Het is beslist ongerijmd om te spreken van twee personen ineen smelten, want twee persoonlijkheden blijven twee tot in der eeuwigheid toe, en sluiten elkander buiten, en zulke ongerijmdheden schrijft de Kerk Gode nooit toe. Neen, het is en zal wel blijven tot aan het einde toe, de belijdenis van de Kerke Gods die getrouw is in de waarheid, dat de twee naturen in Christus onveranderd, ongedeeld, ongescheiden, en onvermengd zijn, doch dat ze zóó vereenigd zijn in één Persoon, dat zij ook zelfs in zijnen dood niet gescheiden zijn geweest.

Ook raakt de belijdenis het stuk van de onveranderlijkheid der menschelijke natuur aan, als de Heiland in glorie verrijst uit het graf en eenige dagen daarna opvaart naar den hemel. Die belijdenis richt zich vierkant tegen de Luthersche meening, dat aan de menschelijke natuur van Christus goddelijke eigenschappen medegedeeld zijn, zooals de alomtegenwoordigheid. Zoo overduidelijk was dit voor Luther, dat hij alle "dwaalgeesten" die zulks niet konden begrijpen, aanraadde om achter een kachel te gaan zitten en peren te braden, en zich niet met theologische vraagstukken te bemoeien. Zonder het misschien te meenen, verviel hij zelf in de dwaling van Eutichus, voorzoover hij het menschelijke aan den mensch ontnam. Logisch houdt men op dat standpunt geen menschelijke natuur over, en zoo ernstig is die dwaling, naar de belijdenis in dit artikel, dat *onze zaligheid en verrijzenis mede hangen aan de waarheid van zijn lichaam.* Wel beroepen de Lutherschen zich op de omstandigheid waarin Jezus in het midden der discipelen stond, "als de deuren gesloten waren" (Joh. 20:19). Doch dit kan hoegenaamd geen bewijs zijn voor de stelling dat de menschelijke natuur van Jezus goddelijke eigenschappen had. In de eerste plaats niet omdat er niet staat dat Jezus de deur niet geopend heeft om binnen te komen; maar alleen dat de discipelen op dat oogenblik niet wisten *hoe* Hij binnen was gekomen, daar de deuren gesloten waren. Tot op zekere hoogte laat zich een middellijk inkomen denken. Doch in ieder geval moeten we aan Hem toekennen de macht om onmiddellijk de deur te openen. Ten tweede, omdat de Gereformeerden zeker vasthouden aan een mededeeling der gaven van beide naturen, zoowel als een mededeeling der eigenschappen. Wel niet dat de eigenschappen b.v. van zijn Goddelijke natuur worden medegedeeld aan zijn menschelijke natuur; maar dat, uit kracht van de vereeniging van beide naturen in den éénen Persoon des Zoons, die Persoon deel heeft aan de eigenschappen van beiden. Zie hiervoor Matth. 17:12; Joh. 3:13; Rom. 9:3, Heidelberger Catechismus, Zondag 18.

Dit moet met alles in ons vast worden gehouden, omdat daarin is de zaligheid der Kerke Gods te zien. Hij moest volkomen mensch zijn en dat ook blijven tot in eeuwigheid, want daardoor kan Hij ons zijn heerlijk leven der vriendschap mededeelen, iets dat onmogelijk zou zijn indien Hij niet eens-natuurs met ons was. Immers in die natuur zijn wij schuldig en het is in diezelfde natuur, dat de Heiland den prijs des bloeds betaald heeft. Hij was en is daarom volkomen mensch. Hij moet ten tweede volkomen God zijn, om goddelijke genade aan ons mede te deelen, hetwelk

nooit een bloot mensch zoude kunnen doen, al was hij ook volkomen heilig en goed. Ook kon geen bloot schepsel de volle toorn Gods dragen en het meteen ook wegdragen voor anderen. Daartoe moet Hij eeuwig en oneindig God zijn om de eeuwige schuld te betalen. Daarom eindigt dit artikel ook met de schoone woorden: Hij is waar God, om door Zijne kracht den dood te overwinnen, en waar mensch, opdat Hij voor ons mocht sterven uit de zwakheid zijns vleesches.

L. Vermeer

Choose Ye This Day Whom Ye Will Serve

> And if it seem evil unto you to serve the Lord, choose ye this day whom ye will serve; whether the gods which your fathers served that were on the other side of the flood, or the gods of the Amorites, in whose land ye dwell: but as for me and my house we will serve the Lord. Joshua 24:15.

Apparently Joshua speaks foolishly here. He bids the children of Israel to choose — between Jehovah and the gods of the Amorites. As if Israel would choose anyone but Jehovah. Israel was the Lord's portion. He found him in a desert land, and in the waste howling wilderness. He had led Israel about, instructed him, kept him as the apple of His eye. As an eagle stirreth up her nest, fluttereth over her young, spreadeth abroad her wings, taketh them, beareth them upon her wings, so had the Lord alone led Israel. He had made Israel ride on the high places of the earth, that he might eat the increase of the fields, and he made him to suck honey out of the rock, and oil out of the flinty rock.

And what had not the Lord done before Israel's very eyes in the land of Egypt unto Pharaoh, and unto his servants and unto all his land. These great wonders Israel had seen. Then He led them forty years in the desert. Their clothes had not waxen old upon them, and their shoes had not waxen old upon their feet. The Lord had brought His people in the land of Canaan, having driven out from before them all the people. Thus He had given them a land for which they did not labour, and cities which they build not, and vineyards and olive yards which they had not planted.

And now they are asked to choose between the Lord who had so marvelously befriended them and these other gods. Preposterous! As if Israel would now reject Jehovah, and choose these other gods. Such a choice would go against all reason. How unutterably foolish and amazingly wicked such a choice would be.

Who are these other gods whom Joshua places over against Jehovah? These other gods are vanity, the creations of the Amorites, the very work of men's hands, idols with mouths that speak not, with eyes that see not, with ears that hear not, with noses that smell not, with hands that handle not, with feet that walk not.

How utterly absurd and inconceivably wicked to throw Jehovah over for other gods. The people facing Joshua feel and admit this. They say, "God forbid that we should forsake the Lord to serve other gods; for the Lord our God, He it is that brought us up and our fathers out of the land of Egypt, from the house of bondage, and which did those great signs is our sight, and preserved us in the way . . . . "

Yet the people of themselves cannot will to do otherwise than to conclude that it is evil to serve the Lord and that it is good to serve other gods. Thus God is rejected as a reprobate being. Therefore Joshua said unto the people, "Ye cannot serve the Lord" . . . But God had chosen Israel and for this reason only Israel chooses Him. How unbelievably foolish and sinful this Israel by nature is. The natural Israel forsook Jehovah. Waxing fat, Jeshurum forsook God which made him. It seemed evil unto them to serve Him. So they sacrificed unto devils, to gods whom they knew not. Of the Rock that begot them they were unmindful, and forgot God that formed them. So did they show themselves up as a froward generation.

"Choose ye this day whom ye will serve." We, too, must choose between Jehovah and other gods. Will we not choose Him? We, His people, His portion? He found us dead through trespasses and sin, guilty, ill-deserving, condemnable, walking according to the course of the world, in spiritual bondage, a slave to sin, having our conversation in the lusts of the flesh, fulfilling the desires of the flesh and of the mind, by nature children of wrath. But He hath blessed us with all spiritual blessings in heavenly places in Christ. according as He chose us before the foundation of the world.

How rich in mercy He is. How great His love wherewith He loved us. Even when we were dead in sins, hath He quickened us together with Christ and hath raised us up together and made us sit in heavenly places with Christ Jesus.

How He befriends His people. There is that inheritance incorruptible, and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven; that blessed state defined in Scripture as life eternal, a life with Him on the new earth, peopled by the redeemed race with whom the tabernacle of God will be.

The Israel addressed by Joshua was in Canaan, had entered the (typical) rest that remaineth for the people of God. The true land of rest is heaven, entered by Christ, the true Joshua. Having ceased from His own works, He entered His rest with His people. From the point of view of right, according to their state, this people is in heaven as well as the Israel addressed by the typical Joshua. We, too, can say that the victory has been won, that the enemy has been driven out from before us, that we have received a land for

which we did not labour, cities which we build not, vineyards and olive yards which we did not plant.

True we are still on earth, in the desert. But how tender His care over us. Is He not leading us about, instructing us, keeping us as the apple of His eye, bearing us upon His wings, making us to ride upon the high places of the earth? What a marvelous display of fathomless love!

Today, the true Joshua, Christ Jesus, speaketh to His people: Choose ye this day whom ye will serve; whether the gods of this world, the gods of the Amorites in whose land we dwell.

Choose we must and choose we do between Him and other gods. We know what our choice ought to be. As Israel of old we say: "God forbid we should forsake the Lord to serve other gods; for the Lord our God He it is that brought us up out of the lond of Egypt . . . . "

What is our choice? By ourselves we forsake Him and choose other gods. Herein it appears how unspeakably foolish, and amazingly wicked we are by nature. For we belong to Him; and the gods of this world are vanity, the vile creations of man, destitute of power, wisdom, might, mercy. Yet if left to ourselves, we prostrate ourselves before the gods of this world, sacrifice to devils, and of the Rock that begot us, we are unmindful.

What a choice! How evident that He had to do more than make possible our salvation. How evident that He must actually save us. How evident that the greatest possibly display of divine mercy and righteousness can awaken not the slightest response in the sinner's heart if that heart be not renewed.

We choose Him because He chose us and in and through us chooses Himself.

"Choose ye this day whom ye shall serve." That He is the author of our good choice, that we choose as His instruments, does not remove the necessity of our choosing, nor renders our choosing superfluous. Man's life is a perpetual choosing between good and evil, though it be true that the natural man can do nothing but will to choose the wrong, will to choose the gods of this world. Choosing is an action of the rational, moral creature and sets man off from his fellow creatures as a responsible being.

God wills to be served only as a being chosen by His worshippers, chosen in distinction from darkness, from the lie, from gods that are no gods, from gods that constitute the dark and horrible reserve from His own blessed self. Therefore He not only places His blessed self within the range of our vision, but also confronts His people with the dark reverse of His adorable self, namely, the devils at whose shrine the world worships, and He bids us to compare, to appraise, to choose, to decide whether it is evil to serve Him. And in choosing Him we declare that we loathe darkness, hate sin, and love Him, as a being blessed forever.

That we are always under the necessity of choosing between God and Mammon, truth and the lie, light and darkness, Christ and Belial, heaven and hell, — means that life is an unbroken test trial. But in this trial we are kept by His power through faith.

"Choose ye this day whom ye will serve." 'If Baal is god, if it seemeth good to thee to serve him, choose him.' such is the force of Joshua's words. There was a reason for this exhortation. There are men who *apparently* do not choose, the double-hearted, two-faced personages, who think it possible to serve Jehovah and Baal at once. Instead of either choosing God or Baal, they choose both God and Baal. Instead of saying that either Baal or Jehovah is God, they say that Baal as well as Jehovah is God. They are people with two hearts, one heart for Baal, one heart for God, people with two faces, one face smiling upon Jehovah, the other smiling upon Baal. So it is apparently. In reality such men have but one heart — a heart going out to Baal. In reality there is but one face to these personages, a face smiling upon Baal.

It is quite impossible to love and be friendly with both God and Baal. The two are opposites from every point of view. God is light, Baal is darkness. The former is the inclusion of all that is lovely. The latter is the extension of the vile and corrupt creature. Friendship for Baal is therefore enmity toward God. One must choose therefore and in choosing one or the other every second of his existence.

He apparently friendly with both is choosing for Baal. This Joshua well understood. What he therefore exhorts the double-hearted in his audience to do is to come out in the open daylight, and make a public choice, openly array themselves either on the side of Baal or on the side of God.

Let them compare, appraise, and reach definite conclusions, and take a definite stand. If Baal is god, let them serve him.

Let them declare him to be a being adorable and therefore worthy of their devotion.

Joshua's exhortation, one feels, is holy sarcasm. Baal is no god. To choose him is to do the absurd, the unreasonable, the frightfully wicked thing. For Jehovah is God.

G. M. O.

BEKENDMAKING

Het Curatorium der Theologische School zal vergaderen, D. V., Dinsdagnamiddag om half vier op den dag vóór de Classis zitting neemt, namelijk, op 31 Januari, in de South Holland, Ill., Protestantsche Gereformeerde Kerk.

L. Vermeer, Scriba.